

Hồ Yên Thực

Nhật ký cô giáo

Học kỳ hè

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Tác giả

Hồ Yên Thục

Giảng viên Đại học

Thạc sĩ Quản lý Giáo dục
Đại học Portsmouth, Anh

Thích đọc hơn thích viết,
thích ngắm người hơn nói
chuyện

Luôn hướng về những điều
khôi hài và thuyết phục.

Nhật ký cô giáo

Học kỳ hè

Hồ Yên Thục

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng Biên tập
ĐINH THỊ THANH THÚY

Biên tập: Nguyễn Thị Liên

Trình bày: Hoàng Văn

Thiết kế bìa: Linh Vũ

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

62 Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM

ĐT: (028) 38225340 - 38296764 - 38247225 Fax: 84.28.38222726

Email: tonghop@nxbhcm.com.vn Website: www.nxbhcm.com.vn

Sách điện tử: www.sachweb.vn

XNĐKXB số: 1877-2021/CXBIPH/01-134/THTPHCM

QĐXB số: 25/QĐ-THTPHCM-EBOOK2021 ngày 01/6/2021

ISBN: 978-604-335-119-4. Lưu chiều năm 2021

ISBN: 978-604-335-119-4

9 786043 351194

Nhật ký cô giáo

Học kỳ hè

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN
ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI THƯ VIỆN KHTH TP.HCM

Hồ Yên Thục

Nhật ký cô giáo - Học kỳ Hà / Hồ Yên Thục.

- T.P. Hồ Chí Minh : Nxb. Tổng hợp T.P. Hồ Chí Minh, 2021

168 tr. ; 19 cm

ISBN 978-604-335-119-4

1. Nhật ký. 2. Văn. 3. Văn học Việt Nam -- Thế kỷ 21. I. Ts.

1. Diaries. 2. Prose literature. 3. Vietnamese literature -- 21st century

895.9228403 -- đdc 23

H678-T53

Hồ Yên Thục

Nhật ký cô giáo

Học kỳ hè

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Lời giới thiệu

Nhật ký cô giáo là một tập văn lạ. Ông tôi, một cụ đồ làng dạy trong cửa Khổng, bố tôi làm hương sư truyền bá quốc ngữ, tôi làm giảng viên mấy đại học cho đến cuối thế kỉ trước. Vị quân tử “tiên dạy lễ hậu dạy văn”, nhà yêu nước khai dân trí và nhà trí thức truyền đạt kiến thức nêu gương dẫn thân khoa học có gì chung, có thể làm đồng nghiệp với cô giáo ưu tú 4.0 của thời nay không!? Cô tuyên bố “xanh rờn”: mình là nhà tu hành, bà bán rau, luật sư, tư vấn tâm lý, cò mồi, lao công, viết luận văn thuê, an ninh, diễn viên đóng thế... và nhiều nữa. Giáo dục đào tạo hiện muốn lấy người học làm tâm mà quên cái tâm thứ hai là người dạy chẳng! Người học của cô giáo ưu tú gồm đủ thập loại chúng sinh cầm tinh từ con tý đến con hợi và rất nhiều nhân vật đặc sắc của một xã hội thu nhỏ, mà cô giáo ưu tú tương tác, yêu ghét gọi là “đồng nghiệp”. Một tập tản văn thú vị, sắc sảo và cả hài hước về tâm lý giáo dục và “khủng hoảng” giáo dục hiện nay.

Văn của cô giáo ưu tú cũng khéo lạ, tung tung cười nhẹ, một câu bày ra cùng lúc hai ba không gian, tình huống và biểu cảm. Sự pha trộn ngôn ngữ đời thường, câu chữ của

social network với tự sự nhật ký vừa tự hỏi mình vừa ham đối thoại. Hy vọng thứ văn nổi kết hiện thực thật và hiện thực ảo này còn tiếp tục sinh sôi.

Trân trọng giới thiệu một “bình bút” mới.

Nguyễn Quân

Lời mở đầu

Học quán của cô giáo có mở học kì hè cho các anh các chị học viên nhanh nhanh hoàn tất con đường học tập lắm chông lắm gai, không để thời tiết khí hậu làm gián đoạn tinh thần học tập bất diệt khó dừng của các anh các chị.

Học kì hè cũng dài tương tự như bao học kì khác trong một năm, và có thêm một tuần nghỉ hè sau tuần thứ 5, thường là giữa tháng 7, cho các anh các chị thường thức khí trời mát mẻ, mưa nhỏ gió nhẹ, nắng khe khe...

Khi mà lớp nghỉ, thì dĩ nhiên cô giáo cũng được nghỉ, ahihi...

Tinh thần
Đại học

Đại học là nghề của những người chọn con đường đi tìm sự thật. Ai chọn bước chân vào chốn này cũng phăng phăng nghiên cứu tìm cho ra lẽ phải, hùng hục vì công lý, sống chết vì tiến bộ xã hội. Nhân tiện trong quá trình hít thở hàn lâm ấy, họ cũng thể hiện chút quan điểm cá nhân, cá tính như tính con cá!

Kính thưa!

Slot 1 ra mắt lớp, sau màn giới thiệu sương sương tên tuổi, nguyên quán, cô giáo có vài lời chào sân để dễ bề sống qua học kì này với các anh các chị hiện diện nơi đây, ai khuất mặt khuất mày thì đành thôi vậy.

Kính thưa quý anh quý chị,

Học kì này chúng ta làm việc với nhau 10 tuần, một tuần gặp nhau 3 buổi, mỗi buổi một tiếng rưỡi. Các anh các chị lại được nghỉ 20% khoá học, tương đương 6 buổi nghỉ không phép, vị chỉ chỉ lên lớp 24 buổi thôi. Nếu may mắn chúng ta đồng điệu đầu đố trong 14 chương, yêu mến mà ngộ ra chân lý môn học thì quá lí tưởng, không thì chỉ cần xong việc ai về nhà nấy, đến ngày anh chị nộp bài, đến giờ tôi trả điểm. Xin đừng vì mồm của cô, giọng nói quốc tế không rõ Bắc Cạn, Nghệ An, Cần Thơ của cô, bài tập dư xài cho 14 học kì của cô, mà giận trường hận lớp, uất ức lây sang cả giáo dục nước nhà.

Còn bài tập nhóm, giới thương thì các anh các chị vô nhóm tri âm tri kỷ, số mà ăn ở sao đó bị vô nhóm lòng không bằng mặt chẳng xuôi, xin hãy bình tâm đừng ai oán.

Một bài tập nhóm chỉ làm có 5 tuần thôi, số oan gia gặp nhau thì một tuần xong hết.

Mong các anh các chị hoan hỉ qua môn bình an!

Cô đơn

Quanh ta là cả đất trời, chỉ riêng ta với sao trời hiểu nhau...

(Con xin lỗi bác nhà thơ, con không nhớ tên của bác để ghi vào đây!)

Alone - một mình - trạng thái xung quanh mình không có ai.

Lonely - cô đơn - trạng thái xung quanh mình có từng lum nhưng mình không được hiểu và không hiểu được ai.

Trong ngôi trường ngàn người này không thể alone được rồi, chỉ còn lonely thôi. Thử hỏi đây là nỗi khổ tăng nấc thứ mấy trong bể khổ nhân gian? Kiếp trước cô đã lỡ đề lên cọng cỏ non nào mà kiếp này vừa tràn mồi vừa cô đơn thế này?

Cô nói tiếng Anh chúng không hiểu

Chúng nói tiếng Anh cô không hiểu

Cô làm đề tiếng Anh chúng không hiểu

Chúng viết bài luận tiếng Anh, cô không hiểu

Cô hỏi “Được không?” chúng bảo “Ồn, thưa cô”

Cô nhá thêm một câu, chúng liền “Gì cơ?”

Cô ví dụ bằng tiếng Việt, chúng bảo cô khinh người

Cô ví dụ bằng tiếng Anh, chúng bảo cô nói lại bằng tiếng Việt

Hết giờ cô hỏi “Có gì thắc mắc không?”, chúng bảo “Dĩ nhiên là không”

Buổi sau kiểm tra, chúng bảo “Phần này cô có dạy à?”

Kiếp nạn nhân duyên lẩn quẩn này bao giờ mới dứt?

Cô giáo chỉ biết tự trách mình dày nghiệp.

Bé

Da em bé luôn lảng mướt mịn màng do chúng còn non, đến tướng cướp hải tặc mẹ mình nhìn thấy nụ cười răng sữa ngây thơ con trẻ cũng xiêu lòng mà buông dao kiếm. Ai nấy đều tự nhiên quên đi nhọc nhằn cuộc đời để nâng niu con trẻ, cho chúng đồ chơi, chọc chúng cười... cho đến khi chúng vào Đại học.

Mỗi ngày đến trường nguyện là một ngày bình an cho những em bé cầm thẻ sinh viên! Bé hiểu không?

1.

Sáng thứ 2, trong phòng học, bé đi trễ, cô ghi vào cột điểm danh bé absent, bé kêu do bạn làm ly nước trà dâu cho bé ở quán lâu nên bé phải chờ lâu. Cô hỏi tên bạn làm nước để cộng điểm chuyên cần cho bạn. Bé vẫn absent!

2.

Chiều thứ 2, bé làm bài thuyết trình về lịch sử các loại trà Trung Quốc. Bé chiếu slide tên bé, chiếu slide ông vua Tàu thời chưa có ấm đun nước siêu tốc. Bé mở TedEd Tea history hết 9 phút, bé chốt bài không đến nửa phút. Video của TedEd làm công phu quá, hay quá, thông tin hình ảnh rõ ràng. TedEd 9 điểm. Bé 1 điểm!

3.

Sáng thứ 3, bé học ngành Nhà hàng Khách sạn. Bé sắp thuyết trình nên bé phải chỉnh trang y phục, chần chu đầu tóc. Sau 2 bạn này là tới lượt bé rồi, bé đang cuốn tóc mai quần quần đáng yêu bằng ống cuốn tóc màu hồng có trái dâu đỏ lá xanh xinh lắm, mỗi tội cái ống cuốn to bằng 4 cái chả giò. Đến lượt bé thuyết trình, bé quên tháo ống cuốn tóc. Bé 1 điểm tác phong!

4.

Bé giờ tay thắc mắc, cô giải thích thêm. Bé nghe được một câu rươi rồi nhếch mép quay qua nói chuyện với bạn. Bé 1 điểm tác phong. Bạn bé 1 điểm do hợp tác với tác phong của bé!

5.

Chiều thứ 3, thay vì đọc bài luận, cô hỏi nhanh 3 câu (3 điểm/câu) để bé giải thích rõ ràng bài luận hơn. Bé trả lời được 2 câu, bé 6 điểm + 1 điểm đúng giờ - 7 điểm. Bé hỏi sao cô không đọc kĩ bài luận của bé? Cô bảo thấy bé trả lời được hết câu hỏi rồi thì bài luận chắc chắn tốt. Bé khẳng khái tha thiết bắt cô đọc. Chiều lòng bé, cô đọc đến dòng thứ 3 thì phát hiện trong phần introduction thiếu chữ NOT, lật ngược toàn bộ lập luận của bé này giờ. Cô báo bé 1 điểm!

6.

Chiều thứ 4, cô báo điểm bài tập viết nhận xét góp ý bài thuyết trình của một bạn trong nhóm về nội dung và phong

cách trình bày. Bé giờ cao tay nhướn mày thẳng lưng nói bé tin bài của bé không thể 1 điểm. Cô gửi lại bài cho bé xem, bé viết rất nhiều về mây và gió, câu chữ lằng đằng thơ mộng về đề tài thuyết trình Lối sống IKIGAI Nhật Bản hôm ấy... rằng bé rất thích chủ đề, và rằng bé chắc chắn bé mà làm thuyết trình thì hay hơn bạn, rằng nếu là bé thì buổi học ấy vui hơn và có hồn hơn... Hai tờ giấy dài ơi là dài chỉ có nửa vế viết về bạn. Bài lạc đề. Bé 1 điểm!

7.

Sáng thứ 5, bé biết bé đã dùng hết số buổi nghỉ cho phép. Bé phải đi học đúng giờ lúc cô điểm danh. Bé vào phòng học sớm hẳn 5 phút. Bé đeo khẩu trang, lấy đồ trang điểm vào toilet để chĩnh chu hình ảnh trước giờ học. Bé quay lại lớp 25 phút sau, cô điểm danh xong. Bé đẹp như một tiểu thần tiên. Bé absent! Bé khỏi đi thi!

8.

Chiều thứ 5, cô báo điểm bài luận cho cả lớp, bé 1 điểm. Bé hỏi tại sao? Cô bảo là bài của bé hơn 50% giống một bài trên mạng. Bé bảo bài luận là bé viết tay chứ không dùng laptop copy bài trên mạng. Bé vẫn 1 điểm!

9.

4 giờ 45 chiều thứ 7, bé nói cô điểm danh lại đi vì vắng thêm hôm nay nữa là bé bị cấm thi. Cô nói cô chỉ ghi nhận lại sự thật rằng bé xuất hiện ở phòng học lúc mấy giờ, cô không sửa được quá khứ trễ 45 phút của bé. Bé nói do bé

đi học thêm nên mới đến muộn chứ bộ! Bé dặm chân 2 cái, vùng vằng hất tóc 3 cái rồi về.

10.

8 giờ 30 thi, 8 giờ 29 bé xông vào phòng thi tươi như Tết “mình luôn đi đúng giờ nè các bạn!”. Bé dặm bước về cái bàn duy nhất còn trống.

Giám thị ghi mã đề lên bảng.

Bé lấy laptop, lấy con chuột, lấy miếng lót chuột, bé đổi chỗ vì máy lạnh phía không tới đầu bé sẽ bị nóng, bé mở nắp bình Lock & Lock in hình cung hoàng đạo của bé để uống chút nước, không, bé uống trà đào xí muối cam xả trong ly, bé cẩn thận lấy khăn giấy lót đáy ly sợ để lại vệt nước trên bàn...

8 giờ 39 bé chưa sign in vào hệ thống thi.

8 giờ 49 bé sign in thành công.

8 giờ 52 bé lấy dây sạc laptop

Bé còn 38 phút để làm bài.

11.

Thi trên phần mềm. Bé quên password tài khoản sinh viên của bé. Bé hỏi giám thị “password của em là gì vậy chị?”. Giám thị hỗ trợ thí sinh hết lòng, liền đề nghị “lấy password của giám thị xài đỡ được không?” Bé nhỏ nhẹ từ chối.

FA là cái gì thế?

Những mẫu đối thoại dưới đây là sự thật và chỉ có sự thật và hoàn toàn là sự thật từ quý anh quý chị sinh viên đồng nghiệp của tôi:

1.

- Các em nộp bài tiểu luận lên bàn nhé!
- Em chưa nộp được, hôm qua người yêu giận không nói chuyện với em.

2.

- Mời nhóm đầu tiên thuyết trình!
- Cô chờ xíu nha, leader đang đi ăn sáng!

3.

- Em hãy cho tôi biết nguyên lý Maslow gồm những gì?
- Dạ thưa cô, đêm qua em thức chăm con.

4.

- Cô ơi, cuối tuần cô rảnh không ạ?
- Sao vậy?

- Dạ em mời cô đi dự đầy tháng con gái thứ hai của em ạ!

5.

- Mời em thay mặt nhóm trình bày kết quả thảo luận của nhóm em!
- Em xin phép về sớm đi đón con.

Tuân thủ triết lý giáo dục của nhà trường đào tạo công dân toàn cầu 4.0, những con người hoàn chỉnh, công dân ưu tú của xã hội hiện đại với chuyên môn cao và lối sống chuẩn mực, đời sống tinh thần phong phú, chúng tôi tự hào có những sinh viên trẻ tuổi đã biết hưởng thụ hạnh phúc lứa đôi và hiểu rõ điểm số không thể hiện thực lực!

Trò đùa

Theo tinh thần “đại học” - câu hỏi được trả lời bằng câu hỏi, ứng dụng như thế này:

- Thi cử thế nào?
- Học kì sau cô dạy sáng hay chiều để em học lại?
- Dễ cũng hay, không phải cô làm chứ?
- Kì sau em nộp cô bài cũ được không?
- Mông lung như một trò đùa!?!

Quiz

Để đào tạo người sinh viên thành công dân ưu tú của xã hội, lâu lâu phải cho các anh các chị thấy quyền lợi gắn liền với nghĩa vụ và ngược lại, cụ thể như sau:

- Ủa sao nay lớp vắng vậy?
- Hôm nay big sale đó cô, mấy bạn đi săn sale hết rồi cô!
- Ok, lấy giấy ra làm kiểm tra viết 15 phút.
- Cô chơi kì quá! Còn mấy bạn vắng hôm nay thì sao cô?
- Mấy bạn đi săn sale!

Quán lường

Cô giáo thuở ban sơ còn nhiều năng lượng, đầu óc còn sáng láng, thân thể nhanh nhẹn đã trọng tâm một ý niệm - đem cho bằng hết năng lượng thanh xuân vào thiết kế hoạt động lớp, canh chừng lớp, không hở ra nửa giây nửa phút nào, một mục nhất nhất mỗi tiết năng động - sáng tạo - tươi mới. Nửa giây nửa phút nghỉ ngơi thật là phí phạm thanh xuân.

Rồi thì kết quả nhãn tiền, cô mệt, trò oải, máy đứng. Hoạt động này nối tiếp cái kia, mỗi thứ phải khác nhau, mỗi buổi phải vui vẻ, học trò phải giỏi phải thành thạo phải lanh, cô phải tinh tường phải am hiểu phải thân thiện. Riết rồi học không vô, dạy không nổi. Nội chuyện đổi mỗi ngày mỗi nhóm 2, 3, 4, 5 thành viên cũng đâm ra loạn xạ. Lúc nào cả lớp cũng tất bật nhưng thu về ngoài chân lý thì cũng không ít dở hơi cảm hấp.

Xuân qua hè đến, cô giáo đỡ trẻ hơn, thân thể không còn nhanh nhẹn như trước nữa. Mỗi buổi lên lớp chỉ làm một việc, lên một ý tưởng mà thôi. Cả lớp cùng làm. Thật là nhiều thì giờ tự dung xuất hiện, biết bao nhiêu là nửa giây nửa phút để cafe sữa đá, toilet, nhìn ngấm nhau, cười

đùa, ngắm nghĩ, ai nhanh thì nói, ai không thích nhanh thì nghe... Cái lớp lúc năng lúc chậm, lúc cao lúc trầm, hết một bản giao hưởng thính phòng của Bach. Hết giờ, cả lớp thông thả bước ra, từng người ai nấy trầm trầm quán tưởng về cái mình tâm đắc hoặc không tâm đắc, nhìn cứ như một dàn chân nhân đắc đạo phát áo thùng thẳng dạo chơi ngắm hoa cùng gió hè mát lành thoang thoảng hương cỏ dại.

Giờ đây, một ca học của cô giáo vừa trẻ xong nó cứ giống giống nhau, như thế này này:

10 phút cô nói sơ sơ cái thiện ý chung của bài hôm ấy (chapter objectives)

10 phút nêu yêu cầu bài tập và ví dụ bài mẫu tốt và mẫu xấu

10 phút chia nhóm chia công việc (học trò tự chọn nhóm mới hết được 10 phút chứ cô chia chỉ tốn 10 giây, nên vậy để chúng tự đi tìm tri ki và không đổ lỗi do ý trời)

10 phút cafe sữa (ít đá nếu đau họng)

30 phút chiêm nghiệm time, cũng là lúc ta khám phá bản thân mình và những sinh vật ngồi cùng lớp, không cần hỏi, chỉ cần quan sát nhau, chau mày nhăn mày lệch mày, là đủ

20 phút ai chiêm ra cái gì thì chia sẻ với cả lớp, ai chưa chiêm được thì nghiệm tiếp buổi sau bày tỏ cũng được.

Còn nửa giây cuối ta cúi đầu khiêm nhường kính chào, cất lời chân thành cảm ơn tất cả các thành viên đã đến đây,

cùng ngồi tĩnh tại, đã ít nhiều ngộ ra một chút xiu tí ti gì đó cho cuộc đời mình, hoặc cao hơn là cho cuộc đời nhau.

Suy nghĩ nhiều chết mớ neuron, đầu óc cũng có chút quay cuồng vất qua vụn lại, thành thử phần não tập trung tư tư duy duy bớt điều khiến chân tay cuồng nhiệt va chạm, ai nấy đứng lên khẽ khàng nhìn nhau chớp mắt, gật đầu tạm biệt. Tao nhả biết mấy.

Dây chính là học như không học, không học như học, bài tập vài dòng nhẹ như lông hồng mà học trò một khi hiểu để lại bảo nặng tựa ngàn cân.

Thôi về đi, quán tưởng...

**** Lưu ý: tập thiền ngay từ bây giờ.**

Đề xuất

Họp tổ chuyên môn định kì từ 1 giờ 30 đến 5 giờ chiều. Cô cảm cúi ghi biên bản không dám ngẩng mặt lên với đời. Anh chị em đồng nghiệp thảo luận, trình bày, diễn thuyết. Không ai nói chuyện bình thường cả. Chuyên môn cao cấp quá, trình độ phổ thông cô không theo nổi. Sếp hỏi:

- Thư kí cuộc họp có ý kiến gì không?
- Dạ không.
- Vậy có đề xuất gì không?
- Dạ không.
- Mạnh dạn lên!
- Dạ em mạnh dạn đề xuất tea break có cơm sườn!

Sau đó sếp tuyên bố kết thúc cuộc họp.

Tan họp.

**** Lưu ý: muốn xong việc thì hãy mạnh dạn.**

Bản
khoản

Sống trên đời, ai cũng có một nỗi niềm băn khoăn.
Có những băn khoăn ta giữ cho riêng mình,
Còn những băn khoăn khác, các bạn trẻ à, nhất thiết phải
giữ cho riêng mình!

Bản thảo 1

Sinh viên học kì 1 ngành An toàn Thông tin

- Thưa cô!
- Sao thế em?
- Em định bảo lưu một học kì.
- Uhm
- Tiếng Anh của em còn yếu, học chuyên ngành chưa nổi.
- Uhm
- Với lại em còn phải tập cầu lông 3 buổi/tuần lận.
- Hoàn toàn đồng ý!

Bản thảo 2

Sinh viên học kì 2 ngành Quản trị Khách sạn

- Thưa cô! Em học ngành Quản trị Khách sạn là bắt buộc đi thực tập ở nước ngoài hả cô?
- Đúng.
- Em không thích tiếng Anh, tiếng Trung lại không phải sở trường của em, tiếng Hàn thì trường mình không dạy...
- Trường mình dạy tiếng Anh là chính.
- Em đã nói em không thích tiếng Anh, em không có hứng thú học...
- Khi nào có hứng rồi học cũng được em!

Bản thảo 3

Sinh viên học kì 3 ngành Thiết kế Đồ hoạ.

- Thưa cô!
- Sao em?
- Bài thuyết trình có lấy điểm không ạ?
- Có chứ! 20% tổng điểm của khoá học.
- Em nói tiếng Việt được không cô? Em nói tiếng Anh sợ cô không hiểu.
- Nhắm khi nào nói mà cô hiểu thì làm bài nha em!

Bản thảo 4

Sinh viên học kì 9 ngành Kỹ thuật Phần mềm

- Thưa cô!
- Sao em?
- Em học ngành này cực quá. Bạn em bỏ học đại học thấy thành công hết trơn.
- Em còn mấy môn nữa thì xong?
- Chắc 9, 10 môn gì đó...
- Học pass hết là tự động thành công nha em!

Bản thảo 5

Sinh viên học kì 8 ngành Kinh doanh Quốc tế

- Thưa cô!
- Sao thế em?
- Em nhờ cô tư vấn một việc.
- Uhm
- Việc này riêng tư ạ.
- Vậy cô không tư vấn nha em!

Bản khoản abc

Buổi cuối của học kỳ mùa hè này, cô giáo công bố gần chục cột điểm thành phần để các anh các chị biết: một là mình có tên trong danh sách thi cuối kì không, hai là final exam - bài thi cuối cùng chiếm 30% tổng số điểm cần thêm bao nhiêu điểm nữa thì qua môn.

Anh ấy cao to lừng lững 1m88 đen tuyền một màu, nện giấy da đóng mấy chục cái đinh tiến lên bàn cô hỏi đánh thép:

- Ủa cô, sao bài luận cá nhân của em chỉ có 1 điểm?
- Anh xem lại bài của anh chưa?
- Ủa bài này làm hồi nào ta?
- Bài của anh đây. Anh đọc lại để xem nào!
- Ủa đây là gì ta?

Anh “ủa” hơi nhiều. E là anh sẽ tiếp tục như thế trong phòng thi, cô khē khàng chỉnh điểm bài luận số từ 1 thành 0 cho nó vô vi luôn để anh không phải bận lòng thi cử nữa.

Bản khoản xyz

Cô giáo tính tình vui vẻ, thân hình nhiều mỡ phúc hậu, nên hôm nay được văn phòng tin tưởng cử đi nói chuyện định hướng với tân sinh viên, truyền lửa cho thế hệ mới, tiện thể giải đáp khúc mắc trắng tròn trắng móp cho đàn em nhỏ bót lo âu thừa thãi, lấy khí thế tung bùng lao vào học kì mới.

Bên văn phòng đã căn dặn cô giáo kĩ lưỡng là hãy nhẫn nại để gây dựng niềm tin học đường cho tân sinh viên. Cô giáo ngoan ngoãn từ trong máu, lập tức vâng lời. Cô phủ lên thân hình nhiều mỡ một bộ cánh xanh da trời dịu mát, khoác cái áo vest xám dài tay vừa công sở chín chu vừa hiện đại, mang giày da đế bệt êm như nhung đi không tiếng động. Lòng cô hoan hỉ chuẩn bị cho một ngày tươi trẻ cùng hàng trăm tân khoa, tạm quên mớ bài vở chương từ đang chạy sắp mặt, bỏ đó núi bài luận chưa chấm sắp lở đến nơi.

Trước giờ hành sự, quản lí văn phòng còn dặn cô đừng báo pass rate - tỉ lệ đậu - môn của cô (vốn chẳng cao gì) cho đàn em non nớt, sợ chúng nghe qua con số ấy mà tưởng quý khóc trời gấm.

Ồi thương làm sao những linh hồn sớm sửa chua trải sự đời!!!

Xin ghi chép ra đây một chút hướng dẫn nhẹ, gọi là cẩm nang cho tân sinh viên:

Sau khi trình bày nội dung theo yêu cầu, đến phần hỏi đáp, cô nhận được một loạt câu hỏi thú vị lung chùng đến vô cùng, xin trích đoạn một chút thôi:

1. Thưa cô, trường mình dạy theo phương pháp thực hành trải nghiệm phải không cô? Cho em hỏi làm sao để trải nghiệm mà không đau đớn??? -> Đau đớn là gì cơ?

2. Lỡ em bị xếp nhóm toàn bạn dốt thì sao cô? -> Tiên trách kỉ, hậu trách nhân.

3. Em nhận thức em chưa có gì cả: tư duy, kĩ năng, ứng xử và những điều cơ bản khác. Em sợ em sẽ không có gì sau 4 năm đại học. -> Xin phép hỏi lại là em học cấp I, II, III ở đâu thế?

4. Nếu em đăng kí tham gia một câu lạc bộ mà em không tham gia đầy đủ hoạt động trong đó có sao không cô? -> Không đâu em. Trời vẫn xanh và Trái Đất vẫn quay!

Cũng xin ghi ra đây những lo âu chân chính của sinh viên để quý đồng nghiệp sư phạm gần xa cùng san sẻ mà hiểu đối tượng chúng ta sẽ gặp hàng ngày:

- Sợ wifi không mạnh
- Sợ để quên nã ở nhà

- Sợ luật lệ riêng của các thầy trong trường (em đã nghe anh chị khoá trước kể nhiều rồi...)
- Sợ bị chán và không cố gắng trong công việc, việc học, sự nghiệp
- Sợ gặp toàn người không có ý chí trong trường (đụng chạm ghê).

Tạm đến đây, nhờ có tập thể dục đều đặn, máu trong huyết quản không bị tắc, cô hít thở sâu mà rằng:

- Các bạn đã sa chân vào đây, cứ theo công thức mà làm **Thích thì học, không thích thì học!** Quy trình để thi đậu là **học ngày học đêm**, nếu không tiện thì đảo lại - **học đêm học ngày!**

Thế nhé, chào mừng các bạn đến với trường chúng tôi!!!

**** Lưu ý: thân đi làm công làm muốn,
thích thì làm, không thích thì làm!**

Nhật ký
Cô giáo
HỌC KỲ
HÈ

Trong khi đó, trong lớp nào đó, tại ngôi trường kia đang có nhiều người chứng kiến cuộc sống không giống cuộc đời:

- Hôm nay chúng ta nghỉ sớm 15 phút vì lớp mình rất thông minh, học nhanh hiểu nhanh. Ok không?

- Ok cô!

Cũng lớp đó, ngôi trường đó, hôm sau:

- Cô ơi hôm nay em về sớm 15 phút được không?

- Em từ chối giáo dục à?

Rất vui được gặp bạn!

Theo giáo trình môn Giao tiếp Doanh nghiệp trang 147 thì Nghệ thuật giao tiếp bao gồm khả năng diễn đạt lại những gì người khác nói theo cách mình hiểu họ, hiểu về chiều sâu nội dung, các tầng nghĩa của ngôn từ trong thông điệp người khác muốn truyền tải. Chúng ta có thể dùng câu hỏi “Tôi hiểu bạn như vậy có đúng không?” để diễn giải lại ý của đối phương. Ràng diễn giải là không chỉ yêu cầu người nhận hiểu nghĩa một thông điệp mà còn xem xét đến hoàn cảnh, thời gian, nơi chốn của thông điệp đó. Ví dụ dĩ nhiên lấy bối cảnh lớp học của cô giáo ưu tú nhiều mớ cho dễ hình dung, các bạn sinh viên dấu yêu hãy diễn giải câu “Cô rất vui được gặp các bạn!” trong 3 thời điểm của lớp mình nha: buổi đầu tiên, buổi nào đấy giữa khoá, và buổi cuối.

Nói đoạn cô giáo tạm ngưng 5 phút cho các anh các chị khoảng trống thời gian vận hành não. Cô tế nhị ra ngoài café sữa chút đỉnh cho các anh các chị thoải mái tư duy.

Mọi người cũng hợp tác lắm, làm bộ bấm điện thoại tra từ tiếng Việt cô viết lên bảng nghĩa là gì, có anh bỏ tai nghe

ra, có chị chào goodbye bạn đang chat dở trong facebook, zalo, wechat, skype, viber...

5 phút sau, gom góp ý kiến quý báu của các anh các chị một hồi cũng đủ nhức đầu rồi, cô giáo kính cẩn gửi thêm chút gợi ý:

Buổi đầu tiên: Cô rất vui được gặp các bạn! -> May quá cô có lớp dạy trong nguyên học kì này, có lương đều đều mấy tháng tới để trả tiền điện nước xăng xe, tối ngủ máy lạnh, sáng ăn há cảo tôm mua 4 viên tặng 1.

Buổi nào đấy giữa khoá: Cô rất vui được gặp các bạn! -> Lo làm bài đảng hoàng đầy đủ đúng đắn đi nha, còn có mấy tuần mà không xong biết tay đó nha/ Nghỉ học vừa vừa thôi nha, hết slot nghỉ, bị cấm thi rắng chịu nha/ Chuẩn bị làm bài giữa kì đi nha!!!

Buổi cuối: Cô rất vui được gặp các bạn! -> Cuối cùng lết lết cũng xong học kì, sau buổi học hôm nay chúng ta không còn phải gặp nhau nữa rồi dấu yêu ơi. Hàn lâm mà nói thì là chúng ta đã cùng nhau học xong môn này rồi, tuần sau thi thiệt tốt để không học lại nha, không gặp nhau học kì sau nha nha nha!

**** Lưu ý: tỉnh táo nhé anh em, rất vui chưa hẳn là vui!**

Chị hiểu hông?

Sếp: Tôi không hiểu em nghĩ gì mà cho lớp rớt nhiều thế?

Cô giáo: Tôi không hiểu anh chị nghĩ gì mà bài thế này cũng nộp cho được?

Em năm 1: Không hiểu học quá trời mà đề ra không trúng câu nào?

Chị năm 2: Không hiểu không học gì mà làm bài không trật phát nào?

Anh năm 3: Không hiểu thi rớt có gì căng mà đám nhỏ lo đến thế?

Anh bảo vệ: Không hiểu có cái thẻ mà nhét đâu không nhớ hả?

Chú bán cafe: Cafe chứ có phải nước biển đâu mà truyền một ngày mấy chai?

**** Vô thường vậy thôi chứ! Đây mới là cuộc sống đích thực.
Sống mà hiểu hết còn chi là thi vị, làm sao mà tò mò,
còn gì để khám phá yêu thương?**

Tuổi tác chỉ là con số

Cô giáo nhiều mỗ nhất tổ, không nhỏ tuổi nhất tổ, non xanh trong nghề gần nhất tổ. Rất nhiều huynh đệ tỉ muội ở đây đã hành nghề giáo hơn cô có đến gần thập niên, kinh nghiệm dày dặn, thần thái xuất chúng, lại còn tận tâm chỉ dạy không che giấu điều chi. Dè tử một mực yêu mến kính nể.

Mới gần đây học quán tuyển được một người mới. Người này tướng mạo mảnh mai thanh, môi đỏ tai to, tuổi trẻ tài cao, học vấn uyên thâm, dư sức trị đồ đệ tứ xứ ở đây. Điểm yếu duy nhất là gương mặt đáng đi của người này còn trẻ hơn cả đệ tử.

Một hôm gió nhẹ mây hồng trời trong, vị giảng sư trẻ này gặp cô giáo mà rằng:

- Xin hỏi, đồ đệ ở đây có giới hạn tuổi không?
- À không đâu. Sao vậy ạ?
- Lớp của tôi phụ trách có hai bạn tốt nghiệp trường Y rồi qua đây học SE (Software Engineering).
- Vâng, vậy thì có chi mà khiến người phải bận tâm?
- Hai bạn đó cũng học đến năm thứ 3 bên mình rồi.

- Vâng, ý của người là...
- Hai bạn đó hơn tuổi tôi mà toàn gọi CÔ xưng CON.
- Vậy thì quá đơn giản. Tôi xin gợi ý người dùng toàn bộ tiếng Anh để bớt bối rối xưng hô.
- Hảo ý! Xin đa tạ!
- Không có chi!

Cô giáo yếu toán số cũng ráng tính nhẩm: Sinh viên tốt nghiệp trường Y chương trình 6 năm là 24 tuổi, nghỉ ngơi một năm định hình cuộc đời là 25 tuổi, học ngành SE từ đầu đến năm thứ 3 là 28 tuổi rưỡi. Vị giảng sư trẻ kia hoàn thành đại học là 22 tuổi, thạc sĩ luận là 24 tuổi, đi dạy ở đây được vài tháng coi như là 24 tuổi rưỡi. Chợt nghĩ, do ngành nghề khác nhau, chuyên môn sâu, ta đâu phải dè chừng đồ đệ cao tuổi hơn mình. Có chăng là chúng hít thở nhiều khí trời hơn ta một chút thôi.

Lại nói, Khổng Tử dạy từ ngàn xưa một chữ là thầy, nửa chữ cũng là thầy; tôn sư trọng đạo; kính thầy như cha. Đến nay, học quán đặt giữa trời Đông đậm lễ giáo này, dù xã hội công nghệ hiện đại đến mấy mà nếp xưa vẫn lưu, truyền thống còn nguyên, hễ gặp giảng sư là kính thầy/cô xưng con. Thật là chuyện đáng mừng!

*** Lưu ý: thần dân gần đây Tây hoá nhiều quá,
I với you riết quen rồi công khai gọi giảng viên bằng chị.
Tui ghim đó nha!*

Những pha email đi vào lòng đất

Trường phát cho những hai cái tài khoản email để kết giao bằng hữu, nhưng mà có những pha email từ quý đồng nghiệp trẻ tuổi nếu không đi vào lòng đất thì không biết cho chúng đi về nơi nao mà hồi với đáp.

Tiêu đề email:

1. Cô, bài em nè!
2. Cô lại quên điểm danh nữa roài, khổ ghê nơi
3. Em quên hạn nộp bài nên em nộp vào đây nha cô
4. Essay
5. Nộp bài nha
6. Cô cho em tiền học lại
7. Nhóm 1 - bản cuối. final (1)
8. Xin vắng ngày mai do có việc đột xuất

**** Email số 1, 3, 4, 5, 7 có tiêu đề súc tích trên đều không có nội dung bên trong hay file đính kèm.**

Những chàng trai ngẫu lời đi thi

1. Sau 10 phút mở đề

- Cô ơi em nộp bài!
- Nhanh vậy?
- Em đi thi cho biết đề thôi.

2. Sau 15 phút mở đề

- Cô ơi em nộp bài!
- Nhanh vậy?
- Dăm ba cái câu hỏi...

3. Sau 22 phút mở đề

- Chào cô, em mới tới!
- Chào em, về đi em!

4. Sau 60 phút mở đề

- Cô canh em thi lại nha!

- Xin hứa!

5. Sau 70 phút mở đề

- Em không biết làm bài vậy có đúng không nữa?

- Thì em cứ làm như đúng rồi ^^

**** Lưu ý:** thần thái không liên quan đến điểm thi.

Câu chuyện ở bãi xe

Câu chuyện xảy ra chóng vánh lắm mà làm cô nhớ mãi.

Hai anh thanh niên áo trắng, quần jean đầy túi, nhiều mùi vạm vỡ đi ngang chạm mặt cô đang lui cui lấy xe ra về.

Anh thứ nhất:

- Chào cô!

Anh thứ hai:

- Chào cô!

Cô gật đầu kính cẩn đáp lễ như mọi hôm, rồi đi lấy xe tiếp.

Anh thứ nhất thở hắt ra một cái:

- May quá cô hết ghim tao rồi!

Anh thứ hai dùng giọng khinh bỉ:

- Mà ỳ tưởng mà ỳ là ai?

...

Từ khi nào bị cô ghim đã trở thành đẳng cấp???

Chênh lệch

Nghe lời sếp, cô phải innovation, cô phải tiên phong, bao nhiêu là mớ trong cơ thể dồn cả vào quyết tâm vì sự nghiệp giáo dục cao cả, cô phải sáng tạo không ngừng làm đề bài mới. Cô định cho mấy anh mấy chị chia nhóm thực hành bài Chương 9 - Persuasive message - Gửi thông điệp thuyết phục bằng cách đi bán một sản phẩm nào đó, cụ thể và có thật. Hay là cây nhà lá vườn, sẵn có mấy anh IT chuyên chế app chế web vắt vẻo đầy sân, lại còn đang nợ môn nợ điểm.

- K ơi K!

- Em nghe cô ơi!

- Đồ án capstone vừa rồi của K làm về gì vậy?

- Dạ?

- Cô đang cần mấy cái app để đưa lớp kinh tế làm bài tập đi bán app. Không nguy hiểm thì cho cô xài ké bài của K được không?

- Dạ cô lấy bài em thoải mái, em còn xài nữa đâu.

- Không có bản quyền chi hết à?

- Trời ơi bài làm trong trường mà bản quyền chi cô, qua môn là mừng rồi.

- Mừng rớt nước mắt ^^

- Hehe, cô đợi em xiu em gửi qua cho nha.

- Da tạ, đa tạ!

...

- K ơi, cô đọc đi đọc lại bài của K mà không hiểu một cái gì luôn á huhu

- Dạ file report cô mở phần 5.3.5 coi chắc dễ hiểu hơn á

- đầu tiên em xây dựng nhiều vùng network
- ở trung tâm nhiều vùng network đó em đặt cái tường lửa 1 hệ thống phát hiện xâm nhập
- hệ thống phát hiện xâm nhập khi phát hiện dữ liệu bất thường sẽ ghi cảnh báo vào cơ sở dữ liệu
- website em xây dựng sẽ lấy nội dung từ cơ sở dữ liệu và thể hiện nội dung trực quan dạng biểu đồ, table...
- người dùng thông qua website sẽ có thể block những IP đáng ngờ (gửi lệnh lên tường lửa)
- khi những cảnh báo nguy hiểm xảy ra sẽ tự động thông báo đến người dùng thông qua SMS vs GMAIL

...

- Cô đọc mấy lần rồi mà không hiểu. Chắc phải ngồi ké lớp thầy bên IT để học thêm chứ căng quá!

- Hix kiến thức học được suốt 4 năm mà sao cô đọc phát hiểu liền được.

- ...

- Thôi cô cố lên. Trình độ chênh lệch quá, em nói nữa cô cũng không hiểu.

Trưởng thành

Trưởng thành thể hiện trong từng lời nói, hành vi ta làm, trong từng cái email ta gửi. Cụ thể thế này:

Sinh viên học kì đầu:

Kính gửi cô,

Điểm thi Final môn Trăng Với Sao của em là 8.3 và em nhận thấy số điểm này không chính xác với quá trình em làm bài thi. Em rất tự tin về bài làm của mình vì trong quá trình ôn tập, em đã tham khảo đáp án trên mạng, đã làm test thử và hầu hết đều nhận được kết quả đúng 100%.

Em viết mail này với hy vọng cô giúp em xem xét lại bài thi Final cũng như kiểm tra lại ngân hàng đề trên hệ thống.

Em xin lỗi làm phiền cô và xin cảm ơn cô!

Trân trọng,

Tân binh

Sinh viên học kì cuối:

Thưa cô, em xin lỗi nộp bài trễ 2 phút.

Cô cho em 0.1 bài này để đi thi được ko cô? Em hứa ko làm phiền cô nữa mà...

Trân trọng và đang lo lắng,

Cựu binh

**** Lưu ý: thời gian đã làm tốt việc của nó!**

Chẳng cũng khoái ru

Chẳng cũng khoái ru?

Thỉnh thoảng cũng nên coi lại mình có bao nhiêu cái khoái ru mà đã lỡ để vượt qua, đã trôi vào quên lãng bởi những lo toan bận bịu hàng ngày đó vậy.

Ăn vóc học hay - Đỗ Hồng Ngọc

Cô giáo đọc được cuốn Ăn vóc học hay của bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc, trang 44, bác sĩ có nhắc đến 33 khoái ru của Kim Thánh Thán về những phát hiện hạnh phúc của riêng mình, rồi bác sĩ Ngọc viết về những cái khoái của ngành y rất hay. Cô giáo nghỉ giữa kì hè đang ngập trong mớ đề cho học kì sau ngay lập tức dừng tay, pha ly trà, xoay ghế hướng ra đám cây xanh xanh nhỏ nhỏ, tìm kiếm khoái ru đời mình.

- Sáng chuông báo thức rung giường, biết mình còn lớp còn lương -> khoái ru
- Mặc bộ quần áo đi làm, khoác balo đã ngăn nắp từ hôm qua -> khoái ru
- Dậy sớm 15 phút kịp pha cà phê tươi, vừa uống vừa ngắm cây hoa hồng mãi không bung nụ -> khoái ru

- Vào trường sớm gửi xe không phải xếp hàng, chỉ đi sau có 1 người -> khoái ru
- Dạy xong ca 3, đi ăn trưa sớm 10 phút -> khoái ru
- Dạy xong ca cuối, đi ngang lớp học trống thấy nắng chiếu vàng cam chiếu xiên xiên trên dãy bàn ghế im lặng -> khoái ru
- Được phân công môn cũ, đỡ soạn bài -> khoái ru
- Đi mua cafe ở canteen, gặp anh đồng nghiệp, anh bảo "để anh" -> khoái ru

Cái gì cũng khoái ru được, đi làm vui thế còn gì bằng!

Thuyết trình
có gì vui?

Ngôn ngữ là nguồn gốc của mọi sự ngộ nhận. Người ta chỉ thấy rõ ràng khi nhìn bằng trái tim.

Hoàng tử Bé - Antoine de Saint - Exupéry

Thuyết trình thì làm sao?

Vốn cái môn cô giáo đang được sắp ưu ái giao cho bao la là bài tập, viết ngắn, viết dài, luận ngắn, luận dài, phỏng vấn trong lớp, phỏng vấn ngoài lớp, làm video làm kịch làm càn, thuyết trình. Vui nhất là thuyết trình. Mỗi buổi này ấy hả, cô vẫn nhiều mớ nhưng người nhẹ nhàng lắm. Sáng sáng lên đồ, xách balo nhẹ tênh, có thể mang giày cao cao một chút vì sẽ được ngồi nhiều không phải đi đi lại lại, uống nước nhiều đá một chút cũng không sao vì cả buổi chỉ hỏi vài câu dưới 100 chữ, không lo đau họng. Di làm mà như không làm, đời dạy học còn gì bằng!!!

Để có buổi thuyết trình ra trò, tốt nhất là vào lớp trễ 10 phút. Hẳn nhiên dân chúng còn cắm máy chiếu, mở laptop, kết nối internet tải bài, nối dây ì xèo, chỉnh sửa slide và hỏi “ủa hôm nay tới nhóm ai?”... Thiết nghĩ, thân làm giảng sư, cô giáo không nên làm nhộn thêm khoảng trời chộn rộn đó của giới trẻ. Tối giờ, cô cứ ung dung, phong thái đỉnh đặc, ngồi đó nghiêm trang. Kinh nghiệm cho hay nên chọn ngồi dãy ngoài cùng, bàn thứ 3 để gần ổ điện cắm sạc laptop, điện thoại, gần cửa ra vào còn kiểm soát tên nào đi trễ về sớm. Hơn nữa, cả phòng học trong tầm kiểm soát mà không

cẩn nhìn mới là đỉnh cao, ta cứ thả mấy dây bàn cuối cho chúng thoải mái chat chit facebook lướt web. Dẫu sao cũng là mạng 3G 4G nhà chúng, chẳng sao cả. Đa phần đám tiểu yêu này cũng chẳng nghe đồng môn thuyết trình cái chi chi vì còn bận chăm chút cho bài của chúng.

Cô giáo một mình một bàn, lấy sổ và bút màu tô vẽ, lâu lâu nhấm ngậm cafe kèm nhấm nháy rất nhẹ mà phải sắc nét để đảm bảo hình tượng chuyên môn. Tầm 5 - 7 phút không quên cười mỉm trấn an tinh thần đồ đệ đang pha trộn tri thức nhân loại trên kia. Tuyệt đối không cười hở răng vì đó là dấu hiệu ngầm rằng "Các con đang nói cái chi LẠ thế!". Răng hở trong thời gian này khác nào một tia chớp đen choé lên làm rụng tóc đông máu tan tành những kẻ đang làm bài.

Cô giáo canh hết nửa tuần nhang, nghiêng đầu cho thêm vài ba phút để nhóm thể hiện sạch sẽ ý tưởng. Ôi rộng rãi biết bao!

Rồi thì cô hỏi 3 câu:

1. Anh/chị vui lòng dịch lại slide nhiều chữ nhất ra tiếng Việt.
2. Anh/chị vui lòng giải thích tất cả hình trong slide nhiều hình nhất.
3. Anh/chị vui lòng cho hay phần đầu và giữa và cuối liên quan đến nhau thế nào? Phần nào đáng chú ý nhất cho những bạn ngồi nghe đây?

Đến đây thì canh tiếp 1 phút cho một câu trả lời.
Đoạn này rồi thì ai vui ai không biết ngay ấy mà.

*** Lưu ý: ngồi nghe không ngáp, phải nhin.*

Hỏi – đáp

Lao động không mất đi mà chuyển từ người này sang người khác.

Rất tâm dạy ít học nhiều, mấy mục thuyết trình trong lớp cô giáo yêu cầu đồ đệ làm việc cật lực. Nhóm đứng thuyết trình đã ăn không ngon ngủ không yên, nhưng ai ngồi nghe cũng khắc khoải không kém.

Mỗi nhóm đồ đệ đến lượt lên thuyết trình trong nửa tuần nhang có hai phần điểm:

- Thuyết trình (4 điểm) - từng đồ đệ ăn vận chỉnh tề, không cầm điện thoại lên trình bày bài đã giao, nội dung chuẩn bị từ trước, tham khảo tứ phương tam giới, trừ cụ wiki;

- Hỏi đáp (6 điểm) - hỏi tại chỗ mỗi đồ đệ 3 câu (nhóm 3 người thì 9 câu, nhóm 4 người thì 12 câu...) 2 điểm/câu, 1 phút/câu trả lời. Câu hỏi do các đồng môn đặt cho, nhóm thuyết trình ai trả lời được thì trả lời, vạn sự tùy tâm. Nếu tất cả thành viên đứng đó chọn im lặng là lời đáp thì cô giáo sẽ tương trợ. 2 điểm cho một câu hỏi này thật quá xứng đáng cho mỗi đồ đệ thuyết trình, đã bằng thực lực siêu phàm sao đó gọi lên khúc mắc to lớn cho đồng môn đến

mức họ bật ra một lô câu hỏi. Khởi gợi trí tò mò của con người là khởi nguồn của tư tưởng, đối đáp bình đẳng là xây dựng tri thức dân chủ, còn trả lời hay không là tôn trọng tự do cá nhân. Đây mới đúng là không khí đối thoại của học quán chân chính!

Việc tính điểm theo số câu hỏi chứ không theo câu trả lời gần như loại bỏ những câu hỏi gài sẵn. Mấy anh chị đồng môn sợ bạn học thấp điểm má la ba giận mà cố tình hỏi câu dễ để bạn học trả lời mượn mà. Chúng kiến không ít cảnh ấy, cô giáo xót xa trong lòng. Thời giờ vàng ngọc trong học quán tốt nhất là dùng để giải toả băn khoăn trong lòng của đồ đệ, không phải để vụ lợi tính toán vì điểm như thế, thật là phí phạm.

Khi giới thiệu cách tính điểm này, không ít trò lo lắng:

- Nếu thuyết trình xong mà không ai hỏi gì thì sao cô?

- Thì thôi! Đất không chịu trời, trời phải chịu đất. Ta sẽ gủi nhẹ mỗi huynh đài một câu gọi là, rồi quý vị đứng đấy hết nửa tuần nhang cho lui về chỗ.

- Vậy điểm thấp lắm cô!

- Thì thôi! Đoạn này cũng mau chóng thấy được đồ đệ nào thích học hiểu, tương trợ nhau, có chính kiến chính ý. Ai trong học quán này cũng chăm học lo thi, lại nhăm nhe xây dựng thương hiệu cá nhân lẫn thể hiện quan điểm mọi nơi mọi lúc. Nêu câu hỏi xong, biết đâu đã nói hộ lòng ai, mau chóng tìm được tri kỉ cùng chí hướng. Thật là một công đôi việc.

- Không trả lời được câu nào quê lắm cô...

- Đồ đệ thật là! Cái cần lo là nội dung bày tỏ cùng thiên hạ, một mực khiêm tốn, phong thái đĩnh đạc uy nghi chứ nào phải phô trương câu chữ hù gà dọa khỉ. Nếu còn sức bận tâm đến thiên hạ, chi bằng ta giao cho bài luận vạn chữ???

- Dạ thôi cô! Con chào cô con về!

- Di thông thả!

Cũng có lần, cô giáo gặp đồ đệ thắc mắc:

- Cô, lẽ con hỏi về cùng chủ đề mà không có trong sách được không?

- Thật quý quá, còn gì bằng. Hỏi như vậy hẳn là mang chữ nghĩa vào đời. Ta chỉ mong có vậy!

- Nhưng đó là thắc mắc của riêng con, lẽ làm phiền các bạn...

- Tên tiểu tử này thật là, người cũng là một học trò chính thức ở đây, học phí đóng đầy đủ, ghế một cái, bàn một phần, đồng phục một áo. Mỗi đồ đệ nơi này đều được trân trọng như nhau. Tiểu tử người đã hai mươi mấy cái xuân xanh, khúc mắc nhất định không nhỏ, biết đâu chừng lại lên tiếng giùm cho vài đồng môn còn ngại ngùng ngồi đó. Còn nếu vẫn e dè, hãy xem thiện ý của mình là một bước đệm nhỏ để đồng môn thấy “hắn chỉ có vậy”, giúp họ dạn dĩ lên mà nói ra khúc mắc chất chứa bấy lâu.

- Lỡ mấy bạn chê con hỏi dở...

- Tiểu tử nhà ngươi đến đây chính là để giải đáp cuộc đời ngươi. Trăm ý nghìn lời nói lên trong ánh mắt chỉ có trong phim cổ trang, truyện ngôn tình, áp dụng vào chốn học này khác nào lên núi hái trứng. Ngươi không bày tỏ nỗi lòng mà cứ ôm ấp hoài sẽ sinh bệnh đó.

- Lỡ con hỏi rồi cô đáp hết giờ học, không còn giờ học chương trình chính để thi thì sao?

- O hay, thi cử là chuyện của trời, còn có bao nguyên do thời tiết bão giông tác động. Rót môn vài ba lần rồi trò sẽ thấy điểm số là phù du, chỉ có câu chuyện đời mình là thật. Bài vở chương từ trong giáo trình có hết, ta hãy cùng dành nhiều thời gian tra cứu ở nhà rồi vào đây chất vấn nhau, dạo chơi bay lượn trong vườn chữ nghĩa. Vui thú thanh tao biết bao nhiêu!

- À dạ! Con chào cô con về!

- Di thông thả!

**** Lưu ý:** ghi chép cẩn thận những câu hỏi từ đồ đệ để làm câu hỏi quiz cuối giờ, hoặc lưu lại làm đề thi học kì sau.
Như thế câu hỏi vừa mới vừa gần gũi với học trò.

Mini talk

Số là learning outcome - mục tiêu môn học nào cũng ghi “sau khi học xong môn này, người học có thể trình bày mạch lạc ý tưởng của mình”, cô giáo chớp lấy câu này thiết kế bài tập lấy điểm thành phần class participation 10%. Với niềm tin bất diệt rằng những con người cao lớn to bè này sống hai chục năm ở côi hồng trần luôn có góc khuất góc nổi hay ho lắm thay, một khi họ bộc lộ điều yêu thích thì tình yêu auto hiện lên mặt, giống như khi gặp người yêu vậy, mạch tự nhiên đập nhanh, má hồng hào, miệng cười tươi, mắt lấp lánh. Tâm ý đó thôi quá đủ để thu hút người nghe cho một bài mini talk - thuyết trình nhỏ xinh!

Cô giới thiệu bài tập thế này: mỗi anh mỗi chị chọn một chủ đề yêu thích trình bày trong 10 phút (tốc độ nói trung bình của người bình thường là 100 chữ/phút, tính ra khoảng 1000 chữ/10 phút, là bài nói dài tầm 3 tờ A4), trả lời 3 câu hỏi sau:

1. Chủ đề là gì và có ý nghĩa thế nào với bạn?
2. Tại sao bạn chọn chủ đề này để giới thiệu cho lớp này?

3. Hành vi mà bạn mong người nghe có sau khi nghe xong bài mini talk này là gì?

Sau đó là phần hỏi - đáp nhẹ nhàng để hiểu thêm về anh về chị tầm 10 phút nữa.

Các anh các chị tự đăng kí ngày làm mini talk để chủ động thời gian chuẩn bị.

Cả lớp học kì 4 ngành An toàn Thông tin 18 nam 3 nữ ban đầu hơi lao nhao nhưng sau đó cũng dịu dàng đón nhận thử thách mở lòng nói trước đám đông này.

Ngày mini talk thứ 1

Cô giáo nhiều mỡ hân hoan đi trễ hẳn 7 phút để thể hiện tinh thần phấn khởi nghe chia sẻ của mấy anh mấy chị.

7 giờ 15 - 7 giờ 35

Anh thứ nhất thao thao bất tuyệt về Chiêm tinh học thời Babylon.

Anh mong các bạn sáng sáng dùng app RedShift Astronomy xem sao gì chiếu mình hôm nay mà tìm vui tránh buồn cho đúng hướng.

7 giờ 40 - 8 giờ 00

Anh thứ hai đắm chìm trong niềm hân hoan youtube - kênh một con cáo đáng yêu nhất xứ hoa anh đào mặc đồng phục thủy thủ nữ sinh, tự nhận mình là một con mèo trong xã hội Nhật Bản hiện đại.

Anh mong các bạn ngành An toàn Thông tin tìm được thú giải trí an toàn như anh.

8 giờ 05 - 8 giờ 25

Anh thứ ba dùng toán nhị phân lập trình lại dòng code bát quái trong “Xích Bích chi chiến” huyền thoại ở hai bờ Trường Giang cuối thời Đông Hán quyết định cục diện Tam quốc.

Anh mong các bạn ứng dụng code vào bát quái - lưỡng nghi - tứ tượng - hà đồ - lạc thư.

Anh nào anh nấy hùng hực lửa tri thức.

Cô hạ nhanh 9 điểm cho cả 3 anh quá xứng đáng với nỗ lực chuẩn bị bài công phu và thái độ học nghiêm túc, quan trọng hơn hết là hào sảng với đồng môn, có gì hay liền chia sẻ không giấu giếm!

Hết giờ, cô thấm mệt, trong một ca học sáng sớm mà ba chàng thanh niên Lạc Việt lực lưỡng mang cô đi xuyên không từ cổ chí kim, từ Đông sang Tây, từ khoa học đến nghệ thuật. Cô nhắc nhẹ lớp từ buổi sau tất cả các bạn thuyết trình chọn cùng không gian, thời gian để thể hiện.

**** Lưu ý:** gom chủ đề của người học trước một tuần và sắp xếp các chủ đề theo nhóm trong một buổi để bảo toàn thể trạng.

Ngày mini talk thứ 2

Sáng nay trời mát mẻ âm u, vẫn là ca 1, cô giáo yên tâm các chủ đề mini talk hôm nay rất nhất quán về tư tưởng. Một anh cao to thuyết trình chủ đề thời sự về bắt nạt bạn bè bằng ngôn từ trong học đường - bully by words in school.

Trong bài thuyết trình chuẩn bị bằng cả tâm huyết, dự là anh đặt hết bộ lục phủ ngũ tạng vào đó. Giọng anh tự tin, âm vực vang vừa phải, câu chữ chọn lọc. Cuối bài, anh gửi đến các bạn học thông điệp cuối:

Hãy cẩn trọng với tất cả những ai bạn tiếp xúc. Chọn bạn mà chơi, thậm chí người đó là GIẢNG VIÊN.

Nguyên bản tiếng Anh là: be careful to those you interact with, even that is a lecturer.

Cô giáo nghe đến đây, bàn tay phải đang chống cằm bất giác rơi tự do xuống bàn, hoà vào tiếng vỗ tay vang dội của cả lớp.

**** Lưu ý: đời không bao giờ hết bất ngờ.**

Lên lịch chăm tập thể thao tăng đề kháng,

ổn định huyết áp tim mạch trong giờ mini talk.

Ngày mini talk thứ 3

Trời quang mây tạnh

Giao thông thuận tiện

Bãi giữ xe trống chỗ

Chú bảo vệ tươi cười

Cô đi đúng giờ

Cả lớp hùng hục tinh thần học tập như đấu sĩ

Máy lạnh chạy phà phà

Thể lực dồi dào

Quần sang, áo xịn, đồng hồ limited

Nước hoa sực nức

Cơ bắp cuộn cuộn

...

Khi cả thế giới dang tay háo hức đón chào bài mini talk của bạn thì lý do chưa chuẩn bị gì khó kiếm quá.

Chúc bạn may mắn trong chuỗi ngày còn lại của học kì hè hứa hẹn bị cô ghim, bạn nhé!

**** Lưu ý: trường hợp này không cần lưu ý.**

Ngày mini talk thứ 4

Anh đeo khẩu trang từ buổi đầu dù Covid đã không còn được nhắc đến trên mạng xã hội nữa.

Anh ngồi cuối lớp ngày nắng cũng như ngày mưa, âm u hay rực rỡ.

Anh luôn có socola và snack trên bàn nhưng không bao giờ mời cô.

Sống ẩn dật như mọi nhân vật chính bí ẩn luôn xuất hiện cuối cùng trong chương trình với cú ra đòn hiểm hóc. Trong thân phận học lại, với tư cách người dày kinh nghiệm, anh nghiêm nhiên nhường đàn em thuyết trình trước.

Đến ngày thuyết trình của anh, anh nhẹ nhàng báo cô là anh chưa chuẩn bị xong. Cô ghi bằng bút chì trừ nhẹ anh 5 điểm.

Ngắm anh cũng không đụng chạm gì đến kế hoạch làm việc của mình, cô lên lịch cho anh thuyết trình lại. Lớp cần anh để đời đủ màu.

Ngày thuyết trình thứ 2, anh thờ ơ thao thao về khu nhà 110 tỷ, chiếu power point và clip do công ty bất động sản làm. Nghe được tầm 7 phút chả ai theo kịp 110 tỷ lẫn cái video đông dài chuyên nghiệp hoàn hảo ấy, cô hỏi:

- Bài này bạn muốn trình bày gì với lớp vậy?
- Em nói về chủ đề em thích.
- Nhưng cần xem khán giả có phù hợp hay không nữa?
- Vậy thì trường này không ai phù hợp để xem.

Chợt nhớ một tựa sách ăn khách của nhà văn trẻ Anh Khang Trời vẫn còn xanh, em vẫn còn anh. Cô giáo bước ra hành lang, hít sâu một hơi. Cô ngẩng mặt lên trời cao. Đúng là trời xanh mây trắng, bảng điểm của anh từ giây phút ấy trắng như mây.

Ngày mini talk thứ 5

Rút kinh nghiệm từ các bạn mấy ngày trước, 3 nàng hôm nay biết đến lượt mình đã chuẩn bị về nội dung, demo cho cô hẳn hoi. Ngoài ra, còn không tiếc công đầu tư hình ảnh.

Một nàng chọn màu be làm chủ đạo, quần be đậm, áo be nhạt, đánh phấn nền tông cam, môi nude, tóc búi thấp đúng chuẩn nữ viên chức văn phòng.

Một nàng mặc áo đồng phục câu lạc bộ truyền thông của trường màu vàng viền đen, tóc nhuộm nâu tự nhiên, tết một bên, xoắn xoắn ở mái, cười dấu Á từ đầu buổi đến cuối buổi như tiếp viên hàng không đã qua đào tạo hệ chính quy.

Một nàng kết hợp mọi thứ, quần trắng ống rộng trên mắt cá chân, giày sandal hồng tro âm u vịnh Bắc bộ, vớ vàng nắng Sài Gòn, áo vải linen thô chuẩn chuẩn đậu trên hoa sen đậm màu dân tộc, áo khoác da dây kéo hơi nhiều, mặt mộc tóc phát phờ.

Ba nàng chọn cùng chủ đề về giao tiếp trong thời đại kỹ thuật số và cái hình nền là bộ 5 siêu nhân Gao hùng trắng.

**** Lưu ý:** ban hành quy định trang phục công sở khi làm bài mini talk từ học kỳ sau.

Cái kết Volka

Bạn buồn rũ rượi, tóc tai bê bết, cái cọng tóc mái cũng chán chả thèm dựng lên nữa. Một anh đi xe motor đưa bạn đến trường. Anh xe motor dựng cái xe to oành dài 2 mét cao 1,3 mét sát cạnh cô lúc cô cũng đang cúi húi dựng con lead đồ giảm giá. Anh chủ xe motor gạt chống cách một phút rồi thả tự do cái motor 221 kg ngã thẳng về phía cô, dừng lại cách cô 20cm. Cô sợ mặt tái xanh.

Anh tóc bết vào lớp, đeo tai nghe để nâng được phần nào tâm trạng buổi sáng ô nhiễm như bụi mịn pm2.5 trong cái thành phố này. Đến lượt anh làm bài thuyết trình cá nhân chủ đề tự chọn, dăm ba cái trò nói trước đám đông giả định dùng hòng làm phiền đời kỹ sư phần mềm của anh. Anh làm loáng cái 2 phút đã xong, cả lớp ngây người, hốt hoảng trước bài thuyết trình về rượu volka không cần lấy một cái hình chai rượu làm màu. Ai nấy hoang mang trước dòng thông tin súc tích rằng thứ chất lỏng chứa 40% cồn này đến từ thị trấn nào đó do Sa hoàng Nicolas II trị vì chứ không phải đến từ thị trấn Zyrardow, Ba Lan. Không có tài liệu dẫn chứng hay bản đồ nào đi kèm, anh hất mấy cọng tóc mái hai lần sang trái, một lần sang phải là đủ đảo lộn lịch sử thế giới. Anh tóc bết trong chớp mắt đã làm cho

18 anh 3 chị dân kĩ thuật rơi vào thế nghi ngờ hiểu biết của chính họ rằng volka có thành phần chính là một loại hạt bí ẩn màu đỏ mà anh từ chối nêu tên. Cô lo đến mặt tái xanh.

Phần kết, anh tóc bết không quên các chị nữ sinh viên trong lớp, anh đã làm hẳn một slide chuẩn academic style có ghi lợi ích của volka bằng font chữ 32 như sau:

- Giảm đau răng
- Giảm căng thẳng
- Tăng tập trung
- Tốt cho da và tóc

Anh còn chu đáo ghi hẳn trang web xác thực thông tin trên là có sở khoa học hẳn hoi.

Cô giáo xem đến đây bỗng cảm phần Ban Phát triển Chương trình không đưa volka vào nhà trường để cải thiện chất lượng đào tạo. Cô giận mặt tái xanh!

Những
nhân vật
đặc sắc

“Chúng tôi đều biết rằng trẻ con đối mặt với thay đổi tốt hơn nhiều so với hầu hết người lớn. Bọn trẻ sẽ ổn cả thôi.”

Trên bục giảng - Brad Cohen & Lisa Wysocky

Hết mùa mưa sang mùa nắng, cô giáo làm việc với những người ít tuổi trẻ trung body to tướng, buồn vui hên xui, hôm nào chúng rộng lòng cho vui được vui, cho buồn biết buồn.

Chị Kim

Chị đến Sài thành từ vùng đất nóng đỏ khô rát Phú Yên xa xôi.

Chị ngắn người, tóc dựng, quần không bao giờ đựng mắt cá, giày chưa từng che được ngón chân, móng tay không bao giờ hết đất, vậy mà óc chị tẩm tấp đạo hàm, tích phân, C#, JAVA,... lổn lổn học đầu đầu đó, thấy cô IT các campus giành giật chị về team để giật giải vô vàn cuộc thi trong trường ngoài trường.

Chị là dân IT organic - lập trình hữu cơ thuần chất - không pha chút gì kinh tế hay nghệ thuật hay đồ hoạ hay ngoại ngữ, chị chỉ biết code và yêu nghệ thuật tranh trắng đen thể hiện trong truyện ít chữ nhiều hình của các nghệ sĩ Phù Tang.

Chị là huyết mã trong truyền thuyết của tổ SE - con ngựa chiến bền màu sức thanh niên, tư duy trung niên, chiến lược lão niên, bất cứ thấy cô hướng dẫn nào cũng mơ ước có chị trong nhóm đồ án tốt nghiệp.

Danh nổi như cồn.

Cho đến khi chị gặp cô trong lớp của cô. Dời mới lộ ra còn có chữ không ngờ.

Không biết chị có khám phá ra chị chưa chứ cô thì đã lỡ tìm ra góc khuất của chị rồi đó. Cụ thể như bên dưới là một vài trao đổi nhỏ của hai con người không nên gặp nhau:

- Essay - Bài luận - chị viết một bài luận có 200 chữ mà 3 màu 2 font 4 size chữ, copy - paste thì cũng chịu khó quét lại định dạng text chứ -> 2 điểm
- In-class interview - Bài phỏng vấn - chị đi phỏng vấn mang dép lười, quần lửng, áo thun không cổ mà màu không rõ ràng, chưa ủi, tóc không cột không kẹp không gel, cọng nào cọng nấy dựng đứng. Buổi sau mặc đồ đàng hoàng thì phỏng vấn lại, không thì 2 điểm interview (máu ngựa chiến lẫn niềm kiêu hãnh Phú Yên không cho phép chị làm lại bài này) -> 2 điểm
- Attendance - Điểm danh - đi trễ thì cứ vô yên lặng ngồi góc lớp, nhưng chị hello, hi, how are you các bạn chi nữa? Ai cũng biết chị vào sau làm cô phải thực thi công lý -> vắng
- In-class participation - Chuyên cần - chị làm bài môn khác trong lớp cô thì ngồi đây làm gì? Cô điểm danh cho chị rồi, mời chị ra ngoài lo chuyện nước nhà -> 2 điểm

- Group assignment - Bài tập nhóm - chị còn lo làm đồ án, đi thi, đi huấn luyện đàn em trong câu lạc bộ code, viết blog IT và trả lời fan,... chị không sắp xếp công việc được để đến lớp vào ngày nhóm thuyết trình, cả nhóm cũng không nói được chị đã làm gì cho bài tập này -> 1 điểm

Còn một bài báo cáo nhỏ nữa, ngày mai cô gặp chị nữa rồi, Phú Yên ơi...

Anh Mộc

Chuyện này kể về một nhân vật học trò học thêm tiếng Anh ở tệt xá của cô giáo, do người quen giới thiệu. Anh học ở nhà thôi nên gọi cô là chị. Anh tốt nghiệp xong đại học, gia đình không để phí phạm tài năng liền thực hiện nguyện vọng gửi anh đi du học. Sau 10 buổi tu tập với cô giáo thì anh thi được ngay bong IELTSs điểm anh muốn.

Anh học hành thuộc dòng thông minh đỉnh ngọ, thân hình thể thao cao lớn rắn rỏi, tóc quăn nhẹ thanh tú, mũi cao mắt sáng, học 10 buổi bằng người ta học 100 buổi, tinh anh có thừa, tố chất ngấp ngửa, thậm chí hơi cay đắng cho thằng em của anh hay bị gia đình so sánh với anh trai (đau gấp nhiều lần khi bị so sánh với con nhà người ta).

Rồi anh cầm xấp vé, hộ chiếu, khăn giấy bay thẳng một đường qua bên kia biên giới học thạc sĩ 2 năm với mấy con chuột túi. Thi cử mượt mà một lèo ở xứ kaola, lấy cái bằng xịn quá, thầy dụ anh ở lại làm nghiên cứu với thầy nhưng anh còn lẩn cấn.

Trong lúc chơi đá banh với bạn bè năm châu bên bờ biển Queensland lộng gió, không cố tình mà bằng khả

năng nhuận ngôn thiên bẩm, anh tiện thể kiếm được một công việc văn phòng đúng chuyên ngành. Trong lúc làm ăn ở bên đó thế nào mà lại được cấp thêm visa 1 năm, tìm được một chương trình học 1 năm.

Nghe mà mát ruột. Anh tuy không ở Việt Nam nhưng danh tiếng ngút trời, đã trở thành thần tượng của biết bao thế hệ sau (do cô giáo tự hào quá mà quảng cáo anh khắp nơi).

Dàn em hướng về anh, gia đình tự hào về anh, cô giáo đi đâu cũng khoe anh.

Tính anh quảng giao, chắc ngoài chị ra thì anh cũng san sẻ tâm sự với đôi ba hội bạn rằng trong lúc tu luyện xứ người, anh kịp yêu chính thức 1 lần, chia tay 3 tuần/lần, bị tố tình 4 cũ (1 nàng Mỹ, 1 nàng Úc, 1 nàng Nhật, 1 chàng Zimbabwe), tăng 8 kg, giảm 2 kg, trầm cảm 1 tháng (đoạn cao trào là Tết lúc mới học xong và chưa có việc làm, đoạn này thì chị cực với anh lắm thay, toan book vé sang vác anh về), cạo đầu 1 lần, đi lạc vô cực. Vấn đề là gia đình có điều kiện nên anh chưa được trải nghiệm thiếu tiền. Có mấy lần anh tự đưa mình vào cảnh khổ ấy mà gia đình phát hiện và cấm anh không được như vậy nữa.

Anh đã chốt với chị là đi làm xong một năm bên ấy rồi anh về tái ngộ!

See you soon!

Chị Thủy

Số là, học kì đầu tiên khi vào trường này, chị bạn chị đó mà giờ năm cuối rồi chị mới học môn của cô giáo, vốn là môn dễ nhất chương trình đại học 4 năm ở đây. Môn này chủ yếu hướng dẫn các bạn nhỏ lót tốt từ trung học vào, lần đầu xa cha xa mẹ, làm quen bạn mới, từ chối bạn xấu, hiểu được đi học không ai nhắc là như thế nào để bớt bỏ ngỡ mấy học kì sau. Môn này không khó không dễ, không đúng không sai, chỉ có xài được hay không thôi. Thiên hạ gọi ấy là Working in Group - Kỹ năng làm việc nhóm, mã môn SSG101.

Tuy học lần đầu mà cái chi chi từ tiên tri đến tỉ mỉ đều nằm trong hai lòng bàn tay chị. Chị xuất hiện bí ẩn như một vị thần, khi cô vào lớp thì không bao giờ thấy chị, mà 2 phút sau, bắt đầu điểm danh là chị đứng nghiêng nước nghiêng thành ngay cửa, 10 tuần 30 buổi như 1. Thần bí vô cùng.

Giữa dàn đàn em quần là áo lượt, giày thể thao, tóc gel, váy hoa, crop top, makeup mấy tầng, năng lượng ngàn ngút mà ngơ ngác ngập tràn, chị muôn phần ung dung thư thái. Giày thể thao nhẹ êm, quần vải vừa vặn, áo thun đúng size in chữ các thứ trong tuần từ Monday đến Sunday, tóc thả

thẳng ngang vai. Đặc trưng của chị là cái áo khoác 7 màu muôn thuở, tóc chị luôn sạch và răng luôn bóng.

Chị hướng dẫn hẳn 3/5 nhóm làm bài cuối kì của cô, phân việc, hướng dẫn, báo cáo tình hình các em. Cô giáo nhẹ được 3 phần việc, cảm động vô cùng.

Cơ mà lắm tài sinh tật, chị chẳng qua nói hơi nhiều hơn cô một xíu. Cụ thể:

Cô 1 câu - chị 7 câu

Cô đi trễ 1 phút - chị hỏi đủ 7 lí do

Cô cho 1 ví dụ - chị hỏi 7 nguồn tài liệu của ví dụ đó ở đâu ra

Cô hỏi ok không lớp? - chị hỏi thêm 7 câu cho chắc chắn ok

Cô lơ miệng 1 chữ - chị cười mỉm 7 phút không ngừng.

Các em năm nhất học với chị cứ gọi là kính phục sát đất, có bé sát luôn xuống hầm để xe.

Cô giáo chỉ mong từ nay về sau, mỗi lớp của cô lại có một chân nhân như vậy xuất hiện, có vậy cô bước vào lớp nhẹ tựa lông hồng, 5 phần việc còn 2.

Xin đa tạ!

Anh Hoà

*Sự thực hành của chúng ta
không phải đi theo trái tim, mà là huấn luyện nó.*

Thiền sư Ajahn Sumedho

Chuyện về một anh rõ ngầu, thông minh nhưng mặt hơi tối, tóc rối, tất thối.

Tuần 1, 2, 3, 4

Anh cũng không có gì đặc biệt hoặc cố tình gây chú ý, cô nhớ tên anh chỉ là vì ngày nào điểm danh cũng gọi vài bạn, anh mới trả lời; hoặc thời ấy cô dạy lớp anh, cô còn non tay lắm nên đóng sổ điểm danh rồi mà anh vào thì cô lại lật đặt mở sổ ra đánh dấu (giờ cô hết vậy rồi nhé); hoặc cô cũng nhận ít là 2 cái email anh xin điểm danh không để anh bạn đi làm cái chi chi ấy; rồi anh đi muộn nửa tuần nhang vì người dân thành phố này không chào đón anh, xe cộ kìn kịt không cho anh đến trường; rằng chú bảo vệ không thích anh, chú cứ bắt anh xòe thẻ sinh viên cho bằng được, ôi chỉ vì cái thẻ bé tí cū kĩ chi li tên họ anh trên ấy mà cũng làm khó đường đến lớp của anh...

Tuần 5, 6

Liên sau đó anh nghỉ tuần tuột 2 tuần 6 buổi, coi như không làm quiz lần bài nhóm chi cả. Ai nấy đình ninh anh bạn quá, đường học gian truân quật ngã anh chẳng...?

Có sao cũng chẳng sao, theo luật giáo dục thì anh học 7 năm cũng được cơ mà.

Tuần 7, thứ 2

Rồi như một cơn gió lạ, anh xuất hiện ở cửa lớp, xác xơ như vừa đi bộ xuyên Việt về chưa kịp tắm. Anh vào lớp, bỏ ngỗ với bài vở, vẫn cái áo khoác gió đồ đen nhãn bạc tróc nón và đôi giày leo núi sinh lầy khô bám vô số. Mấy tiểu thư ngôn tình cảnh vàng lá ngọc trong lớp ít khi nào được diện kiến một nhân vật tầm cỡ như anh, nhất là ở chốn học đường. Dã tiểu thư thì chó, lại còn chuyên văn học Anh vốn toàn bá tước kị sĩ hoàng gia, bảo sao các nàng không hốt hoảng trước anh.

Anh lững thững bất cần bước đến chiếc ghế đã xếp nệm của anh nơi bàn cuối, nếu mấy cô lao công đình công thì đoạn này thêm một cảnh bi thương là anh cúi đầu 20 độ, mắt đắm đắm nhìn theo ngón tay cái bần vuốt nhẹ mặt bàn với kí ức học đường 6 tuần đi trễ, vắng lên vắng xuống, ngủ gà ngủ vệt của anh.

Khi đã yên vị, anh càng trơ trọi hơn ngay trong lớp của mình dù tên họ anh in rành mạch trong danh sách. Chả là chúng bạn đã có nhóm có bè, làm xong bài tập chung bài

tập riêng, group assignment thì đã xong 80%, giờ bỏ tên anh ra thì chúng không nổi, bỏ tên anh vào đại một nhóm thì khác nào chà đạp chất nam tử hán của anh.

Các hậu bối năm I ngây thơ đã động lòng trước khí chất đó, muốn một cái happy ending cho anh. Chúng nấn ná mãi rồi rụt rè hỏi cô cho anh điểm bài nhóm được không? Cô đành thu xếp 2 bài tập nho nhỏ ít mất sức để anh làm, gọi là thủ tục.

Tuần 8, 9

Trời đất bao la, thiên thời địa lợi nhân hoà để anh yên được 2 tuần đi học bình thường như chúng bạn.

Tuần 10 (tuần cuối)

Còn 3 buổi nữa là kết khoá, bảo tố ở đâu như gom hết một lần vào anh.

Thứ 2, anh xuất hiện vào 10 phút cuối, vẫn xác xơ như mọi khi. Không sao cả, đây là buổi báo cáo các nhóm, mà anh chẳng trong nhóm nào.

Thứ 4, anh xuất hiện từ phút thứ 35, và sáng ấy cơ thể kiệt sức sau một đêm trắng làm cái gì không ai biết, cơ thể rệu rã không cho anh tỉnh thức để học ôn chuẩn bị thi cùng các bạn (được cái anh trùm mũ áo đen thui, ngủ không gây tiếng động, một mạch đến hết giờ, không ảnh hưởng đến ai).

Thứ 6, ngày cuối cùng, anh xuất hiện từ phút thứ 31, ghi dấu ấn cuối cùng với tội nhỏ cách anh hai khoá như sau:

- Cô điểm danh cho em, vắng thêm buổi này em bị cấm thi.

- Cô đã điểm danh không cho bạn 3 lần rồi. Lần này đi trễ quá lâu và không có lý do chính đáng.

- Em có quậy phá gì đâu.

- ...

- Có ai biết đâu cô.

- ...

Vậy đó, đến ngày cuối cùng, trong mắt anh, cô giáo và hai mươi mấy con người này chỉ là linh hồn, là vong, là gió,... mà điểm danh trời không biết, quỷ không hay...

...

Anh biệt tích, chẳng ai nghe tin gì của anh...

...

Vài học kì sau, cô thấy anh ăn cơm trong canteen trường. Cô nhận ra cái áo khoác đồ đen của anh. Anh nhận ra cô vẫn nhiều mỡ. Anh cười hiền từ, giày anh sạch, tóc anh mượt. Mọi hành động của anh vẫn diễn ra không cần lý do như thuở trước. Ngắm thuở xưa cô mà đánh dấu có mặt cho anh buổi cuối thì anh ra trường mất tiêu. Có nằm mơ cũng không được ngắm nụ cười bao dung hiểu đời của anh trưa nay. Anh có đáng vẻ tự tại đáng quý của người sinh viên 7 năm. Thật xứng đáng quá! Hòn đá đè nặng lòng cô bấy lâu

vì xoá anh khỏi danh sách thi học kì năm xưa được trút bỏ trong tích tắc, trước đĩa cơm sườn canteen 25k ngon tê tái.

Xin nhắn nhủ các bạn tân sinh viên và các cụ mợ sinh viên yêu dấu, rằng tuy chương trình đại học được thiết kế cho 3 hoặc 4 năm, các anh các chị học từ 2 - 7 năm đều ok hết nhé. Sống thanh thản nào!

Anh Thố

Năm cuối ngành Kỹ thuật phần mềm, anh cao ráo nhuần sắc tuổi đôi mươi, áo thun hình con robot rất đặc biệt, nửa con là ốc vít đỉnh tán, nửa con là cỏ hoa ong chuồn chuồn, anh dùng tiếng Anh giọng Mỹ, tiếng Việt giọng Huế, viết app web giọng C++.

Dù ngồi bàn cuối và mở máy laptop code lia lịa trong giờ nhưng mối quan tâm của anh cho bài giảng của cô không bao giờ hạ nhiệt.

Không khí 20cm bao quanh anh ngập sũng chất hoài cổ cổ đô mà đặc quánh cái hiện đại thần tốc đặc trưng trai ngành Kỹ thuật.

Có anh, cô lựa lời kĩ hơn, chọn ý tinh tế hơn, đi lại khẽ khàng hơn.

Có anh, câu hỏi từ đâu túa đến, hàn lâm đến ứng dụng, cuộc tranh cãi sau mỗi chương bài sâu sắc hơn.

Lớp cô dạy như lớp cô học. Mắt cô mờ, lưng cô mỏi, máu cô đậm vị cafe. Cô phải tự luyện thêm lý thuyết Đông Tây, văn minh kim cổ để tiếp chiêu anh. Mỗi chương trong sách giáo trình bị cô khai ra lật qua lật lại, mỗi phát biểu của tác giả bị cô đầu đầu tìm minh chứng.

Bài luận anh viết, cô đọc ba lần.

Bài thuyết trình anh nói, cô ghi chú bao la.

Thậm chí đến mấy cuốn sách anh hay mang vào lớp, cô lén tía cái bìa.

Gần hết khoá học, cô mệt đừ đừ trong sách vở như học thêm một cái thạc sĩ nữa vậy.

Mấy tuần cuối không thấy anh đâu, cô hỏi lớp:

- Huế đâu rồi?

- Dạ bạn đó học ké á cô!

Ngẫm thật cảm ơn chuỗi ngày vừa qua, nhờ đó cô mới bớt mê tín rằng cuộc sống của mình gặp ai đều xoay vần trong lòng bàn tay phòng Đào tạo. Thì ra số phận có khi cũng do con người tự sắp đặt.

Vô thường.

Sư huynh
ở khắp nơi

Sống ở trên đời đâu phải cái gì cũng như ý của ta, xã hội này mang tiếng bất công đầy rẫy nên tất cả tôn giáo mới khuyên chúng sanh tu tập cho tâm bình an mà đối mặt với mọi sự. Còn trường học ư? Đó là một xã hội thu nhỏ về chiều kích không gian và số lượng con người, cơ mà hiểm hoạ thì đủ cả, tai ương bao bọc tứ bề...

Cô giáo ưu tú không hề lo lắng. Ở nhà nhờ cha mẹ, ra ngoài nhờ anh em.

Dệ tử cũng thế, đàn anh đàn chị trong trường đẩy ra ấy mà.

Người ngoài

Khi có đàn anh học lại trong lớp:

- Anh bảo mày rồi, để không có chương 4, 5 mà mày cố học.

- Cô dặn là học hết, sách có gì thì để có cái đó...

- Mày học lại là đúng! Không tin người nhà, đi tin người ngoài!

Phòng vấn

Chọn học đường lao nhao nhiều vui thú tuổi trẻ và cũng không thiếu lo lắng. Khi lo, tốt nhất là thỉnh giáo đàn anh cao tuổi mãi không ra trường:

- Anh, mai có phòng vấn với cô mà em không có danh sách câu hỏi để học trước. Cô nói sẽ hỏi mấy câu trong chương 16, 17. Em không mượn được giáo trình luôn.

- Chú lên mạng tìm đại 3 câu hỏi cùng đề tài rồi tụng kĩ 3 câu trả lời. Cô hỏi về kinh nghiệm bản thân không à, nên cứ kể chuyện của mình là được hết. Vô phòng thi, chú nói là em đã chuẩn bị kĩ 2 câu này, rồi đọc câu 1, 2.

- Dạ dạ!

- Chú nói xong cô sẽ hỏi là “Em có muốn hỏi cô gì không?” thì chú bảo là có một câu còn lẩn cẩn, rồi chú đọc câu số 3 đã chuẩn bị. Sau đó hỏi cô “em nghĩ thế có ổn không cô?”.

- Dạ dạ!

- Cô nghe xong sẽ bổ sung vài ý, khai sáng cho chú. Chú ngồi nghe, hướng về cô góc 30 độ, 20 giây chớp mắt một lần, cầm cách cổ 10 - 12cm, vai càng xa cầm càng tốt.

- Dạ dạ, còn gì nữa không anh?

- Cô ghét dép lười!

**** Lưu ý: cô ghét dép lười thực sự.**

Định hướng

Trong buổi nói chuyện định hướng với tân sinh viên, cô giáo tu tập tốt đã mời được một anh học năm cuối thi lại bao phen đến chia sẻ kinh nghiệm sinh tồn với thế hệ mới. Anh là minh chứng sống cho cuộc đời trong rủi có may, trong xám có hồng nơi học quán này. Để có hình tượng chân thật nhất, anh xuất hiện đúng giờ, tóc xù, đầu rối, mặt đỏ, má phính, kính dày, áo thun thể thao đang là màu xám và khó xác định vốn dĩ nó màu gì, quần thể thao vovinam trừ danh màu xanh đã sờn xù, dép lười.

Tân sinh viên mau chóng xác định được đàn anh này cùng chiến tuyến với mình, khác với giảng viên, nhân viên của trường toàn nói chuyện trên tinh thần tuyển sinh. Khi buổi nói chuyện định hướng đến mục hỏi đáp, anh năm cuối nhận được một loạt câu hỏi sâu sắc từ đàn em thơ ngây. Anh cũng sống ở đây 4 năm 9 học kì, trải qua nhiều không nhiều, ít không ít chuyện. Thấy đàn em vừa mong manh vừa sung sức, anh tận tình chỉ bảo đường đi nước bước cho chúng. Cuối buổi, anh sinh viên năm cuối nhận được câu hỏi thế này:

- Dạ chào anh, em nghe nói học trường này thi rất nhiều lắm. Anh chia sẻ bí kíp thi đậu được không ạ?

Anh năm cuối trăm tỉnh mà rằng:

- Em cứ cố gắng hết sức thôi. Có gì không hiểu thì hỏi thầy, hỏi cô, ai là bạn của mình thì hỏi. Còn thi tốt hay không có hai nguyên nhân: nguyên nhân chủ quan là do chọn nghề chưa phù hợp, thể lực không cho phép; nguyên nhân khách quan là... đi chùa chưa nhiều! Đến ngày demo sản phẩm mà mạng rớt máy treo thì âu là số mình thôi.

Đến đây hội trường lặng đi giây lát như vừa nghe sấm truyền. Hơn 500 tân khoa Công nghệ mắt thấy tai nghe lời ấy thốt ra từ đàn anh sống đậm trong ngành, máu chích ra chữ IT mà vẫn tìm bình an tâm linh tôn giáo.

Cô giáo thì tự hào vô cùng có một người đồ đệ rộng rãi về thời gian, thẳng thắn với đàn em, tu tập đạt đến trình khiêm nhường (anh này cũng hàng top của ngành rồi, làm đồ án tốt nghiệp một phát ăn ngay). Quan trọng nhất là anh đã lĩnh hội lẽ sống hồng trần: khi học thuật không giúp ta thăng hoa, chi bằng tìm an ủi trong nhang khói...

**** Lưu ý: chọn nhang hữu cơ ít khói để bảo vệ môi trường.**

Canh thi online

Cô giáo canh thi online thời Covid, thí sinh ngồi đâu thì ngồi, chỉ cần đăng nhập vào hệ thống thi của trường, mở hai camera lên để giám thị quan sát suốt quá trình thi là được.

- Chào cô, em là thanh tra hỗ trợ cô trong ca thi này.
- Chào anh.
- Xẹt xẹt, T. K. ơi bla bla bla

Rồi ông thanh tra nói gì đó nữa với thí sinh T.K. cơ mà cô giáo bận me mấy đứa kia thi bằng màn hình laptop nên không nghe rõ, mơ hồ cũng có vẻ chuyên môn IT sâu lắm nên có chú ý cũng chẳng thể với tới trình đó nổi.

Một hồi sau thì ông thanh tra chat với cô:

- Cô ơi lập biên bản bạn T.K nghi ngờ gian lận trong lúc thi.

- Ok thanh tra.

Hỏi kết của ngày canh thi hôm nay là cô giáo đụng phải ông thanh tra sát thủ trẻ măng ngay hành lang:

- Chào anh!

- Dạ chào cô!

- Bạn T.K bị lỗi gì mà lập biên bản huỷ bài thi vậy anh?

- Dạ em là cựu sinh viên trường mình mới tốt nghiệp 2 năm à cô. Em nhìn là biết ngay hehe...

- Bất thẳng nhỏ chi tội vậy?

- Hồi xưa có ai tội em đâu cô?

- Ồ!

Thôi thì một ông khoá 10 đi bắt đàn em khoá 14 giờ thủ đoạn hòng qua môn. Tội quá, mà cũng kệ!

*** Lưu ý: lưới trời lồng lộng.*

Bài tập nhóm

Còn 5 phút nữa vô lớp, cô đang cầm mặt gom đồ đi dạy nốt ca cuối còn về với ba với má thì sư huynh Kinh tế - Tài chính xuất hiện. Danh bất hư truyền, sư huynh bước đi khoan thai không động tĩnh, không khí tự rã ra hai bên nhường chỗ cho mái tóc thời thượng, cổ ý rút 2 cọng mái xuống mà y chang vô tình, lẳng tử không bớt phần nào tôn nghiêm. Thực ra mỗi chuyển động của sư huynh đều được tính toán kĩ lưỡng để giữ để giày với đáy túi luôn là hai đường thẳng song song. Giày với túi được làm thủ công từ da của hai con hung tợn sống ở hai môi trường khác nhau, có thể là trâu và cá sấu, cùng màu khác tone, kiểu dáng vô cùng đồng điệu.

Sư huynh đặt cái túi da lên bàn, bàn tay đeo chuỗi trầm hương chỉ đỏ, ngồi vắt chân chữ ngũ kiểu ông bà ta. Ở sư huynh toát lên tràn ngập phong thái Âu Mỹ.

- Thầy ơi, học kì này em bị dạy môn Đàm phán, không biết cho bài tập nhóm sao.

- Khu sân trường có gì mà hát hò vui thế?

- Dạ, hát hò mấy ngày nay đón tân sinh viên rồi thầy.

- Vui ha!

- Em thấy tốn tiền. Mấy chuyện cần làm, mua tài liệu, mua sách, lắp wifi, café teabreak cho giảng viên thì không chịu chi.

- Cô cứ đề xuất đi!

- Em thì ăn thua gì thầy.

- Ừm.

- Hay em cho bài tập nhóm lớp Đàm phán là yêu cầu trường mấy mục đó nhỉ?

- Ừm!

Chưa đầy 2 phút mà số phận 15 sinh viên coi như xong.

*** Lưu ý: đúng người đúng thời điểm, vạn sự hanh thông.*

29%

Không phải ngày nào đến trường cũng là niềm vui, công đạo hàng đầu mà quy định ưu tiên.

Khổ ải chấm bài này ai làm nghề cũng trải qua trăm ngàn lần.

Tâm muốn tỉnh mà đời vạn biến.

Lúc trong lòng đầy mây mù thế này nhất quyết phải tìm cho được một sư huynh vững vàng từng trải để xin lời khuyên:

- Thầy ơi, em nên chấm bài này đậu hay rớt? Đạo văn 29% mà trường mình quy định đạo văn 30% mới chót 0 điểm. Học hành vậy mà qua môn kì quá!

- 0 điểm luôn em.

- Lỡ sinh viên khiếu nại thì sao thầy?

- Khiếu nại là còn thiếu 1% mới rớt?

Nói rồi sư huynh ngồi ngả người sâu vào lòng ghế, bỏ dép gác chân, nhắm mắt nghỉ ngơi, nét mặt thanh thản ngay giữa mùa nộp điểm.

Cô giáo dạ khẽ một tiếng, cúi gằm mặt, cảm sát cổ, tự hỏi không biết sư huynh đã qua bao nhiêu cơn academic bão rồi mới thấy đời nhẹ như tơ, xuống tay phán quyết một cuộc đời học lại mà lòng tĩnh lặng như mặt hồ đêm trăng không gió.

Quả là cao nhân hiếm có!

Chân nhân bất lộ tướng

Một lần cafe sữa ở chốn lao nhao lầu 2 quận 3 Sài thành, vô tình mà hữu duyên tôi phát hiện ngồi ở bàn bên là một cao nhân ngành vật lý lượng tử. Nghiệp bám mình, rõ là đi chơi mà cũng gặp phải người trong nghề giáo. Thành phố này nhỏ xíu, đâu đâu cũng thấy thấy. Câu chuyện của sư huynh gốc Nha Trang đại khái thế này: tuổi thơ chỉ biết loanh quanh xó bếp góc nhà, thân phụ kêu đi học trường làng, tối ngày bị phạt úp mặt vô tường đọc cái này cái kia, muốn biết mùa lạnh là gì liền nông nổi xuất cảnh du học Bắc Á (đúng là rất lạnh), mới nộp bài xong thân mẫu gọi giặt ngược về Việt Nam sinh sống, giờ thì loay hoay tìm tài trợ nghiên cứu của các tổ chức máu mặt trong ngoài nước. Cô giáo tôi phát hiện vị này đã hơn một lần giành giải thưởng chế tạo quốc tế. Nhìn thì, trộm vía, cao nhân trẻ tuổi tóc ngắn mắt hí, áo sơmi cổ điển sọc nhuyễn, quần tây thời ông bà, giày Biti's Hunter mẫu cũ không sang bằng anh xe ôm công nghệ. Đúng là chân nhân bất lộ tướng.

Cao nhân nói rất nhiều mà đến 3/4 chuyện thì có đoạn rằng chúng ta làm công việc gì cũng là đi tìm câu trả lời cho câu hỏi của chính mình thôi.

Thâm ý của cao nhân ngắn gọn có hai chục chữ nặng tựa voi chín ngà, tự nhiên thế nào ngấm vào trong tâm hồn mong manh ẩn dưới thân hình nhiều mỡ này, lẫn khuất trong tâm trí bộn bề hoá đơn.

Bảng đi một thời gian, cô giáo không ý thức được đã bị câu nói ấy đeo đuổi mãi vào tận học quán. Ngày qua tháng lại, một chiều nhạt nắng thiếu gió, cô giáo vừa vào hello lớp, qua loa vài câu đã bị một đệ tử bận đồ gym giằng lấy ra mặt:

- Cô chưa dạy gì, cô hỏi quá trời luôn!

- O hay, không sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, không cùng quận cùng phường, làm sao tại hạ biết lòng dạ trò thực hư muốn gì, thì phải hỏi chứ!!! Khi biết được ý nguyện chúng sanh, ta mới đưa ra lời giải đáp, mong rằng trò thấy phần nào thoả đáng. Chỉ khi bài giảng của ta trả lời thẳng tắp vào bản khoản của trò thì mới đáng được nghe. Từ xưa tới nay, ai lại rảnh rỗi đưa đáp án cho câu không ai hỏi bao giờ? Hoặc giả hiểu biết của ta nông cạn, xin phép giới thiệu sách vở, giảng sư khác để trò lập tức lên đường tìm ngay chân lý.

Dùng lời, cô giáo bất giác rùng mình, trình độ thấp kém của cô sao có thể nói năng rành rọt trôi chảy như thế? Cứ như cao nhân vật lý lượng tử kia đang đứng bên rót lại 20 chữ vàng lẫn nữa.

Ngắm lại trước đây cô giáo bước vào lớp chỉ chăm chăm điểm danh, đọc slide, chạy bài, lòng dạ một mực hướng về

bảng điểm, sổ lương, bảo hiểm y tế,... chẳng khác nào coi mình là trung tâm vũ trụ! Cô giáo thật đáng hổ thẹn.

*** Lưu ý: thay câu "Có bạn nào muốn hỏi gì không?"
bằng "Mỗi bạn viết 2 câu hỏi ra giấy cho tôi!"*

C hieu sớm nhận email sếp nhỏ kêu nộp đề tài.

Chiều man mác nhận email sếp lớn kêu đi họp tổng kết.

Chiều muộn nhận email sếp người ta, cc sếp tổng kêu đi coi thi cuối tuần (2 ngày lận).

Cô giáo cẩn thận đọc hạn chót, ghi chú vào lịch bàn, vào sổ tay, vào điện thoại.

Đọc hết email thì trời cũng tối, “chị vùng chạy ra ngoài giữa lúc trời tối đen như mực, đen như cái tiền đồ của chị vậy!” (Tắt đèn - Ngô Tất Tố)

Hồi xưa - bây giờ

Đây là một vài dẫn chứng sau khi cô giáo linh hội được tư duy tối giản và ứng dụng vào công việc để xử lý mọi việc nhanh chóng:

Nhận lớp mới

Hồi xưa: dạ vâng, em cảm ơn sếp đã tin tưởng em, em đã xem qua chương trình và bộ đề, em thấy chương 2 và 4 có chút abcd, ngoài ra em thấy đề đang thiếu chương 5. Lớp mới này là lớp Sừng Trâu, em định cho bài tập xyz...

Bây giờ: ok sếp!

Hủy lớp

Hồi xưa: dạ vâng, em hiểu nhà trường đang gặp khó khăn, đây chắc chắn là chuyện ngoài ý muốn, phòng đào tạo chắc mệt mỏi lắm vì sắp lớp không được, em hiểu sếp cũng khó xử... abc...kmn...xyz

Bây giờ: ok sếp!

Thêm lớp

Hồi xưa: dạ vâng, em đang bận lắm rồi nhưng em sẽ nhận thêm một lớp này ạ, thiệt tình đây cũng là lớp em có

nguyện vọng được dạy từ lâu, em đã chuẩn bị bài khá kĩ, hy vọng mọi chuyện suôn sẻ, abcd...

Bây giờ: ok sếp!

Đề đâu?

Hỏi xưa: dạ thưa, em đã gửi vào 2 email của sếp 2 lần 2 ngày trước. Em gửi lại ngay đây ạ.

Bây giờ: ahihi!

Cafe giải quyết mọi thứ

Một chiều nọ, nắng chói chang, mây trắng trời xanh làm như không có gì đặc biệt xảy ra ấy. Bài vẫn kịp, slide vẫn đủ, tâm can vẫn dốc ra nói rất hòng mà mặt mũi mấy anh mấy chị ai nấy lạnh tanh như gỗ đá. Tâm trí cô giáo trống rỗng, mình có đang ở đúng chỗ hay không? Mấy tuần nay sáng cũng như chiều. Chị học chăm gửi bài đúng hẹn, anh học ít làm bài vừa đủ qua môn. Tìm vui không thấy, tìm mới không có.

Tâm hồn mong manh trong thân hình nhiều mỡ của cô giáo ưu tú ngưng đọng thành ngàn cân, chìm dần xuống đáy hồ Chán nơi núi Nản. Cô lật con iphone 6S secondhand, trượt màn hình đến tên sếp, kiểm tra lại chính tả ngữ pháp dòng chữ có sẵn mấy hôm nay: “Em muốn chuyển trình giảng”. Nhưng mà cô chưa bấm gửi.

Cô đang vất vưởng ở hành lang thì gặp sếp đi ngược chiều. Sếp nhìn cái hình cầu không khí đen thui lẫn quần quanh cô, thản nhiên cười hỏi:

- Đồ đệ chọc cô hả?
- Dạ không.

- Cô nhập đề vào hệ thống mới được không? Tôi nhờ bên văn phòng làm cho.

- Dạ em làm xong rồi.

- Học kì sau tôi đưa cô mấy môn mới, dạy cho đỡ chán nhé!

- Dạ thôi, mất công em soạn bài.

- Café không?

- Dạ nhiều sữa ạ!

Sếp kiểm giúp cái lý do tiếp tục thờ ơ với đời không ra. Cô giáo lại tung tung đi uống café free. Hết buổi chiều, hết chán!

Tiền bối

Chiều thứ 6, cô giáo dạy xong ngồi trong văn phòng giáo viên nghỉ ngơi, nhìn ra cửa sổ thấy ánh nắng đang chiếu rọi đám mây đen nặng nặng tối tối. Người ta nói cái cũ không đi, cái mới không tới. Cơ mà, cô giáo thấy cái cũ chưa muốn đi, cái mới đã ập tới.

Có ba loại tiền bối ở trường.

1. Tiền bối thứ thiệt: là liền chú liền cô, thâm niên nghề nghiệp sâu hơn lịch sử cái trường, kinh nghiệm không thể giấu giếm, đi lại từ tốn lảng vảng hành lang tất cả các tầng, vào lớp không bao giờ mang sách (nằm lòng rồi mang theo chi nữa), lưu trú ở phòng giảng viên, miệng bảo không nhớ tên sinh viên mà nhắc đến ai thì tóc màu gì cũng thuộc, dạy môn nào đương nhiên là thể bảo hiểm môn đó, là thần giữ cửa ra - chốt tốt nghiệp của ngành. Cô giáo gặp phải tiền bối này cứ là rạp người bao la kính nể.

2. Tiền bối thiệt: là liền anh liền chị trong trường, ở đây đã lâu, thông tỏ mọi góc ngách, nhân viên ai mới ai cũ đều nắm trong lòng bàn tay, đến phong cách ăn mặc - sở thích - cách chấm bài - luật lệ riêng của từng

thầy cô đều đã kinh qua. Họ tuổi đời còn trẻ, hiểu chuyện, cư xử chừng mực, biết thân biết phận. Đặc biệt là đối đãi với cô giáo hồi mới vào trường vô cùng bao dung, quảng đại, tận tay dẫn dắt, chỉ bảo điều gì nên làm nên tránh. Ấy chính là không ít các anh các chị học lâu chưa ra trường, sơ sài cũng ra vào học quán được 6, 7 mùa hoa mai nở.

3. Thiệt là tiền bối: với niềm tin dân gian về dòng dõi bay lượn con rồng cháu tiên, dân số Việt Nam tăng vọt vào năm Đinh Thìn 2000. Dám rằng con từ từ lớn lên trong yêu thương của cả dân tộc. 18 năm sau, chúng quấy đạp tán loạn tìm trường đại học. Do đó, số lượng giảng sư dâng lên như vũ bão theo trào lưu. Cái mới nhào vào thì cái-đang-mới auto thành cũ. Nội trong một tháng hè, trường tuyển bảy giảng sư mới cho bộ môn. Họ tươi rói xinh đẹp hiện đại, dáng thon da mượt, bằng cấp toàn tiếng Tây, hộ chiếu đóng mộc năm châu. Lại còn được sếp bồi dưỡng niềm tin sự phạm rằng “có gì hỏi cô...”, chính là tại hạ. Nhóm giảng sư trẻ sung sức hào hứng đi dạy đó, tìm cô, gọi cô, email cô, dự giờ cô, tham khảo tài liệu cùng cô... Trở thành người dẫn dắt thật vô cùng tự hào. Cô giáo mới đó còn trẻ nhất tổ, qua kì nghỉ chút xíu đã mang tiếng tiền bối cao tuổi. Hai tiếng “tiền bối” này thật không dám nhận. Xin đừng gọi tôi như vậy nữa. Tôi chỉ nhỉnh hơn các vị chừng nửa thập niên thôi mà. Huhuhu!!!

Chiêm nghiệm

Hồi nhỏ ba má hay nói “khi nào lớn con sẽ hiểu”, tôi đã hậm hực họ với rất nhiều câu hỏi không được đáp. Rồi tuổi thơ vụt qua..., để trôi mất câu hỏi của chính mình.

Lớn lên, đời dạy rằng “người thầy chỉ xuất hiện khi ta sẵn sàng”. Tôi tằm sư học đạo, tu offline, luyện online, mong tìm được lời giải cuộc đời về tình người và tranh đấu, về nhân sinh và văn minh nhân loại.

Giờ đã đi làm nhiều năm, gặp không ít người, qua không ít chuyện, thấy mình có thể học được tốt nhất khi ngồi im chiêm nghiệm, xung quanh là cây cỏ, tránh mọi phân tâm. Chẳng may những lúc như thế lại rất trùng với thời hạn làm đề thi cuối kì.

Lặng lẽ một buổi mưa rơi từ trưa tới chiều, mong mỗi tìm được lời đáp cho “thế nào là tự do?”. Câu hỏi này thôi thúc tôi ấn nút gửi email mà lòng se lại:

Kính gửi sếp,

Hôm nay lòng bọn bé suy nghĩ, em nộp để trễ
vài ngày.

Ahihi!

Covid-19

Mùa dịch.
Cả trường nghỉ.

Cô và các anh các chị học online trên Google meet miễn phí.

Chân thành cảm ơn bác Google luôn rộng lòng với sự nghiệp giáo dục.

Cô giáo quen nếp nhà quê không quy củ lại học đòi lối tài tử ngẫu nhiên, toàn vào lớp nhìn mặt ai thế nào dạy thế ấy... Sống bừa bãi quen, giờ bảo cô dạy online, tự mở webcam nhìn mặt mình mà giảng, khác nào bảo cô giảm cân?

May sao Tết rồi cô đi chùa cũng nhiều nhiều, khăn vải rất thành ý, Phật độ các anh các chị vào lớp online đầy đủ, luôn có đôi ba đại diện tương tác kịp thời cho cô không solo.

Mong corona mau hạ thổ an cư để cô được đến trường. Đồng phục đi làm đã là ừi sẵn mấy tuần nay còn treo y nguyên trong tủ.

Style áo vest quần đùi lên ngôi, cô giáo hom hem dưới 65kg rồi anh ơi chị ơi...

Nào ta cùng nhào lên mạng

Cô giáo nhớ đến một đoạn trong *Đảo của Nim*, Wendy Orr viết: “Trời thật trong và xanh, không khí im lìm và nặng nề trên da. Một cơn bão dữ đang tới.”

Corona virus như thứ âm binh quái quỷ đi chẳng thừa vào chẳng hỏi, xông xộc lao vào thành phố, công khai đảng hoàng bước vào từng toà nhà, công viên, chợ búa, văn phòng, bệnh viện... Thật là đáng sợ cái không thấy mà hiển nhiên đang hoành hành.

Quân tử phòng thân, ở nhà cho chắc.

Để đảm bảo lối sống lành mạnh, nhất là thanh niên dư thừa năng lượng, 18 - 25 tuổi - cơ thể dễ kháng ngút trời, tránh ở không mà sinh thói hư tật xấu, nghi quần làm liều, bộ đầu não của học quán nhỏ nhoi hành sự mau lẹ sau 2 tuần nghỉ dịch:

Thứ 2 họp quyết định sẽ tổng hành quân lên Google meet.

Thứ 3 thông báo chính thức cho nam phụ lão ấu link tham gia lớp online.

Thứ 6 training giảng sư dạy và điểm danh trên lớp online.

Chuyện gì đến cũng đến. Thứ 2 tuần lễ sau đó, binh đoàn thầy trò khắp nẻo trên toàn lãnh thổ Việt Nam nhào lên mạng, rầm rập tinh thần “không biết gì cũng chiến”: quân lệnh như sơn, không theo là trảm!

Mấy ngàn con người từ nơi trú ẩn hang cùng ngõ hẻm, tất cả các cơ sở từ Nam ra Trung ra Bắc phóng lên mạng học ì xèo. Có đứa đang ở sông ở núi ở biển vẫn mò được internet wifi mà xông vào trận đánh học hành thi cử không cần thấy mặt nhau này. Họ có hiểu mô tê gì đang xảy ra trong xã hội này hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là chung vai sát cánh cho xong syllabus, bảo toàn quân số đến final exam. Thần thái tính sau!

Trong một diễn biến khác

Dạy online đã được một tháng, chẳng ai xa lạ với việc online nghe bài, hoặc online điểm danh. Chỉ có truyền hình và truyền thông vẫn đều đặn nhiệt tình đưa tin về số ca nhiễm mới và số người có hệ miễn dịch không thắng nổi con virus mang số 19 này. Ai ai cũng động viên nhau giữ vững tinh thần, bớt tiêu xài. Nhà nhà hùng hực khí thế rèn luyện thân thể, tu tâm dưỡng tính, chăm chỉ học hành. Hềm hềm hiểu rằng sau cách ly thì việc ít người nhiều, ai kiên trì mới giỏi, ai giỏi mới có việc làm lương cao.

Thời này không cho phép ai lười biếng nữa, không còn nhân lực hạng trung, chỉ còn hạng sang chịu cay và hạng ruổi không chịu tiến lên.

Chưa bao giờ cô giáo thấy thời thế tạo anh hùng rõ như bây giờ!

Một chị sinh viên năm nhất chưa được học ở trường ngày nào gửi email hỏi cô giáo là “trường có điều chỉnh học phí không cô? Vì gia đình em sẽ phá sản trong vòng 3 tháng tới.” Nghe mà lặng cả người...

5 phút sau, một anh sinh viên năm nào không biết báo bảo lưu lớp online vì “học trong trường còn không hiểu nữa là...”

Diễn biến khác ở lớp online Google meet, 7 giờ sáng sớm, ca 1

Cô giáo gọi ngẫu nhiên tên một cô nàng Kinh tế học kì 2 hỏi bài tập, nàng ấy bảo “ủa có à?”, vang vào mic là tiếng nhạc trữ tình *Paris by night* âm lượng làm thức tỉnh cả khu phố. Sau đó cô giáo nhắc nàng là mic đang mở, bên nàng có nhiều âm thanh, hay chat cho tiện. Nàng học kì 2 ấy cười khúc khích “bữa nào cũng mở có nói gì đâu”. Nàng nên tắt mic trước khi nói câu này. Sau tiếng cười trong trẻo vô lo là 2 điểm trừ: trừ 1 điểm cho ngày hôm ấy không làm bài tập, trừ 1 điểm nữa cho tuần trước có dự lớp mà không biết có bài tập. À mà nàng không nộp bài để trừ. Cột bài tập của nàng 0 điểm.

Diễn biến ở một vùng nông thôn Nam Bộ không rõ tỉnh nào, sáng nhuộm tiếng gà ú gáy. Đúng 8 giờ 45 online học ca 2. Cô giáo điểm danh đến ai thì xin một dấu chấm “.” vào chat box. Phải nói thêm Google meet cho phép người dùng mở camera và mic, hoặc cùng lúc cả hai, hoặc tắt cả hai, và tắt của người khác trong room, thậm chí mời thành viên ra khỏi room.

Không cố tình mà mấy anh chị trong trường cô toàn nam thanh nữ tú, cảnh vàng lá ngọc, mỗi lần xuất hiện trong khuôn viên trường như thể Kim Trọng đi hội Dập Thanh

Hài văn lần bước dặm xanh

Một vùng như thể cây quỳnh cành dao

Giờ chúng ở nhà chúng, xung quanh không có ai, bạn bè thấy cô xa vài dặm, ngồi nằm tự nhiên, đi đứng thoải mái. Có điều, lâu lâu chúng quên tắt camera. Thật là không cố tình mà cô giáo lỡ thấy nam thanh niên ngồi xồm trên ghế trong bộ pyjama, đang gặm bánh mì xá xíu; nữ tiểu thư đầu xù tóc rối đang nằm chiếu gác chân ôm gối Doraemon điểm danh; leader nam tính chần chu đỉnh đặc nhất trường thì đeo tai phone, mặc áo thun có cổ, ngồi học nghiêm chỉnh trên ghế dựa bọc da hồng phấn in hình Hello Kitty; chủ nhiệm câu lạc bộ mặc áo cờ hoa vừa ôm mèo vừa đội nón vừa làm bài tập.

Cuộc sống kì diệu vô vàn góc khuất mà ta chỉ mong nó khuất luôn cho rồi.

Diễn biến trong bếp, Ca 3, 10 giờ 30 sáng

Tình yêu nghề không bao giờ tắt, offline ở phòng học thật hay online trên sân thượng nhiều hoa nhà má thì cô giáo dư mỡ cũng nguyện mang hết tâm hết huyết hết hò ầm ĩ vào cái màn hình máy tính nóng phùng phùng. Google meet hao pin quá cơ chứ.

Mấy tuần nay, cô giáo ngẫu nhiên phát hiện có mấy anh mấy chị điểm danh đầu giờ gõ “có mặt” vào ô chat xong treo máy bỏ đó đi làm chuyện đại sự. Buổi này rút kinh nghiệm, còn 15 phút cuối, cô hỏi vài câu, gọi ngẫu nhiên mấy cái tên thật xem các đấng bề trên còn ở đó không. Lần lượt các anh các chị bị triệu hồn hiện về nhanh như chớp. Chỉ có một anh suy ngẫm hơi lâu, cô quá nóng vội quy cho

anh lười biếng bỏ học. Cô tới tấp tuôn ra hàng tràng lời răn về ý thức tự đào tạo, tầm quan trọng của học vấn, sức mạnh của tập trung. Nói một hồi thấm mệt.

- Anh mở camera lên xem nào?

Màn hình laptop của cô đang chia năm xẻ bảy cho nào slide, nào chat, nào email chen chúc, hiện lên góc quay chút xíu từ camera điện thoại Samsung của anh. Cô và cả lớp thấy một khung cảnh thân quen đến nao lòng: bếp ga, nồi cơm điện, xoong chảo treo theo kích cỡ, chén đĩa xếp ngay ngắn, và một nồi to nghi ngút khói.

- Anh làm gì thế hở?

- Em đang nấu canh rau củ nè.

Thì ra anh không những không bỏ bê học hành mà còn chăm chút sức khỏe, tự nấu ăn organic bảo toàn thể trạng. Cô thật đáng hổ thẹn. Cô lập tức bye bye lớp, tắt máy, không phiền anh nấu canh, không quên chúc anh có bữa trưa ăn ngon miệng.

Từ đó cả lớp gọi anh là The Cooking Man.

**** Tương truyền sau này có sinh viên nào phàn nàn về cô giáo trên trang facebook confession của trường.**

Không rõ phàn nàn nặng nề tới đâu, the Cooking Man đã thân chinh vào tận đấy bình luận mấy dòng bênh cô. Cô chỉ nghe giang hồ nói lại như thế, không đủ dũng cảm vào đọc kiểm chứng thực hư. Vậy là ấm lòng lắm rồi!

**** Lưu ý: đàn ông biết nấu ăn luôn đáng tin.**

Diễn biến quả bơ, Ca 4, 1 giờ chiều

Ba mươi người trẻ và một người hết trẻ đang vật vã với bài Quản trị Nhập môn chương 2 mục 4.3. Màn hình video Google meet là slide bài giảng giáo trình bên Mỹ tái bản lần thứ 7, học thuyết của một cụ người Âu nào đó từ đầu thế kỉ XX về quản trị doanh nghiệp Á châu. Cột bên phải của Google meet là chat box:

- Cô có một thắc mắc.

- Dạ sao cô?

- Cô lỡ mua 1,5 kg bơ mà tụi nó không chịu chín. Làm sao bây giờ?

- Cô bỏ trái chuối vô là bơ chín liền à ^^

- Dầu tư dữ vậy hả? Tiền đâu mua chuối...

- Cô bỏ bơ vô thùng gạo cũng được cô.

- Cách này dễ hơn nè.

Rồi phần chat đó nhanh chóng bị trôi đi bởi những câu hỏi - đáp học thuật về quản trị đa văn hoá.

Bài giảng không hề ngắt quãng.

Không khí học tập căng tràn.

Tinh thần chuyên nghiệp ngất ngây!

**** Lưu ý:** bỏ vào thùng gạo mà bơ vẫn không chín.

Diễn biến nhúc đầu (nhúc đầu quá không nhớ ca mấy)

Trường học vận hành bình thường, cái khác thường là không ai dắt xe ra khỏi cổng nhà mình. Bữa nay sếp kêu cô đi họp giùm sếp, chỉ cần có mặt, không cần ý kiến. Cô giáo vâng lời, vừa dạy vừa họp, mở 2 ô Google meet cùng lúc. Cô tắt mic bên phòng họp, mở mic giảng bài bên phòng học. Loa thì cô mở cả hai bên. Được 20 phút làm việc quá đỗi nhàm chán, cô nhúc đầu. Cô xin phép lớp cho nghỉ giải lao 5 phút. Một chị vào chat rằng:

- Để bạn hát cho cô nghe nha!

Chưa kịp định hình thế giới quay từ Đông hay từ Tây thì một màn hình sinh viên bật camera, một anh áo đỏ hiện ra, đầu đỉnh, xinh xắn, trắng trẻo, giọng Đà Nẵng hay đâu đó khúc miền Trung. Anh tự nhiên đến lạ, bật một đoạn nhạc dạo rồi hát bản tình ca ngọt lịm. Phải chi cô 16 trăng tròn chắc chắn tan chảy, cơ mà cô 16 trăng mấy lần rồi nên chỉ thấy anh này đáng yêu như Hello Kitty.

Cô vẫn nhúc đầu. Cô yêu đời hẳn ra. Con cái nhà ai cực công nuôi lớn, rồi không những không phàn nàn cô vừa dạy vừa họp, chê cô mập già hay than thở, dù chưa gặp mặt lần nào, lại sẵn lòng tạm gác từ chương sách vở, tặng cho người phụ nữ xa lạ nghèo già béo phì neo đơn này âm nhạc đích thực. Mấy câu ca anh hát nhanh không nhanh, nhỏ không nhỏ, quá dư cho một buổi sáng oi ả, quá đủ để nhuộm hồng cặp kính nhìn đời của cô. Cô ngồi chống cằm vẫn chưa trả

lời được sao đám nhỏ này tốt với mình thế nhỉ? Mình đã la hét chúng không thương tiếc suốt mấy ngày nay, còn đang sợ sau này vào trường bị chúng ghim thắt nút. Cô bất giác gõ vào ô chat của lớp:

- Ca sĩ xinh nhĩ ^^
- Dạ cảm ơn cô!
- Một bài nữa được không?
- Dạ ok cô.
- Ê tui song ca với ông!
- Ông chọn bài trước đi rồi tui theo.
- Ok!

Lớp học thành phòng trà theo yêu cầu cho đến khi cô hết nhức đầu. Có lẽ chúng trẻ và chúng dư năng lượng và chưa biết tính toán. Chúng cứ vô tư cho free những nét đáng yêu quý giá cho người dung. Cô tin chúng sẽ không bao giờ tính toán gì đâu, hơn hai mươi tuổi thì tính cách định hình rồi mà. Do bản chất chúng tốt lành sẵn. Hôm nay chúng chọn tốt lành với cô.

Không gặp mặt mà cô được yêu thương nhiều quá!

Love you!

***Diễn biến tâm trạng,
Ca 6, 5 giờ 25 chiều***

Trong bài về kiểm soát hành vi con người, cô giáo theo đúng chương trình, giới thiệu một lô một lốc lý thuyết đẳng

Đông đẳng Tây, chủ yếu là đẳng Mỹ, của các học giả cao cấp cả đời chỉ nghĩ và viết. Ý tưởng của họ thì các nhà xuất bản lầy lùng tranh nhau phát hành.

Phân biệt tâm trạng - mood và cảm xúc - emotion. Hiểu đơn giản như thế này: tâm trạng kéo dài và không có lý do rõ ràng, cảm xúc ngắn hạn hơn và có lý do rõ ràng.

Rồi cô mở bài *Em gái mưa* cho lớp làm bài tập phân biệt các câu trong bài hát là tâm trạng hay cảm xúc. Ví dụ như thế này:

*Mưa trôi cả bầu trời nắng, trượt theo những nỗi buồn.
Thấm ướt lệ sầu môi đắng, vì đánh mất hy vọng -> tâm trạng*

Lần đầu gặp nhau dưới mưa, trái tim rộn ràng bởi ánh nhìn -> cảm xúc

Rồi mời mấy anh mấy chị gợi ý cho vài bản tình ca nữa để học bài. Tình ca thất tình hay hạnh phúc không quan trọng, quan trọng là các anh các chị không bỏ lớp, không bỏ cô.

Cuối buổi học ấy, có anh hỏi “lúc giận lên đỉnh điểm thì cô làm gì?”

Vốn cô giáo không thích chia sẻ nhiều về tư gia của mình (thật ra là của má của ba, cô chỉ ở ké trong một căn phòng nhỏ có ban công hướng Tây, có toilet riêng, bếp và nhà để xe Lead chung). Hôm nay cô phá lệ mời lớp đi xem nhà để trả lời câu hỏi này.

Cô đành rút dây cắm sạc laptop, mở camera ngoài, giới thiệu nhà cho các anh các chị. Di hân lên sân thượng xem mấy cái cây cô chăm. Chúng sống dai không chết: hồng quế leo màu hồng, hồng Pháp không leo màu cam, hồng Thái màu đỏ ra bông nhiều cánh mỏng không thơm, hoa nhài ta, nhài tây, phi điệp cam, hoa chuối vàng, với mấy cây xanh không hoa nữa - kim tiền, trúc mây, bàng Singapore, ngũ da bì, đa búp đỏ... Có một cây cà chua đang lủng lẳng một trái xanh xanh nhỏ nhỏ:

- Tôi còn phải tưới hết nhiều đây, chăm cho cà chua chín. Tôi bận lắm hơi sức đâu mà giận.

- Ok cô! Em đi tưới cây đây.

Diễn biến email

Mọi sự xảy ra trong lớp học online đều mới mẻ nên anh chị mất cảm hứng chẳng?

Cô đang suy nghĩ rất lung thì một cái email bay tới. Email từ một chị lớp vừa xong, cô giáo nhiều mồm mở email ra đọc ngay như thường lệ để trả lời chóng vánh, sợ chị giận mất:

Thưa cô,

Chuyện này em không tiện nói thẳng trong lớp, mong cô đừng cho các bạn lớp em biết.

Vấn đề là nhóm em các bạn làm việc rất hời hợt, em cảm thấy khá khó chịu với cách các bạn ấy làm việc. Làm rất qua loa, cứ nghĩ làm cho có là được. Em mong cô có thể đánh giá

bài thuyết trình nhóm em nặng vào, để các bạn có thái độ làm việc hơn ạ.

Mong cô đừng tiết lộ về mail này.

Em trân thành cảm ơn!

Chào bạn,

Cô sẽ chấm bài cẩn thận.

Chúc bạn ngày vui!

Thân,

Cô giáo

P/S: chân thành, không phải trân thành!

Diễn biến zalo

- Cô ơi tuần này có tiết nè cô. Tụi em được ở nhà làm bài xong hết 5 phần luôn đúng không cô?

- Ủa.

- Em làm xong rồi nè!

- Giỏi quá!

- Hôm thứ 7 có tiết mà cô lên trường có một mình buồn lắm cô.

- ...

- Để em lên ngồi với cô.

- Cảm động quá nhưng mà cô sợ Covid.

**Diễn biến gây chân,
Thứ 4, ca 5, 2 giờ 15 chiều**

Tốt ngày nên cô online vào Google meet room sớm hẳn mười mấy phút, mở bài Empty của nhóm nhạc nam Hàn Quốc Winner cho vui. Bài này nội dung buồn mà nghe nhịp điệu cứ vui vui. Vui nhất là bài này do anh học trò lịch lãm nhì lớp giới thiệu cho cô. Dang ung dung đến nửa bài thì điện thoại số lạ gọi đến. Lẽ thường, cô tránh mấy số quảng cáo nên chẳng thèm bắt máy, nhưng hôm nay cô vui, cô quẹt máy nghe:

- Alo, mẹ bị té xe, đang ở đầu đường.

Cô cáo lỗi với lớp rồi phi ra đầu hẻm, thấy mẫu thân đang ngồi ôm chân trái, bàn chân lệch góc 45 độ chệch ra ngoài, bàn tay trắng xú, xe đạp không việc gì.

Sau đó cô đưa mẫu thân đi bệnh viện, răm rắp nghe lời y tá, nhân viên phòng chụp X-quang, bác sĩ chấn thương chỉnh hình, bác sĩ phòng cấp cứu,... uy nghiêm giảng viên không còn, cũng không cần còn để được ngồi trong phòng cấp cứu với mẫu thân.

Dang ngồi đấy thì cửa phòng cấp cứu mở. Bóng đèn 1m80 lừng lừng đầy mùi xăng bước vào, áo hoodie đen thui in hình con gừ rất hỏ báo màu xanh dương ánh vàng kim loại, quần jean đen luôn, giày thể thao đen luôn, khẩu trang dày tránh virus đen luôn. Anh chàng nhìn quanh quất một vòng, tiến thẳng đến phía cô, cúi rạp người 90 độ:

- Dạ con chào cô, con chào bà! Con mang bánh mì cho cô!

Cô dắt anh chàng đen thui đầy mùi xăng đó ra hành lang ăn hết ổ bánh mì thịt chả, phần ăn cho người 19 tuổi, calo chắc dư cho cô cả tuần. Kiên nhẫn chờ cô ăn xong rồi anh thanh niên cúi đầu kính cẩn:

- Dạ thưa cô con về, có gì cô gọi con!

Anh kính gửi cô thêm một ổ bánh mì y như vậy nữa.

Sau này cô giáo lật lại hồ sơ mới nhớ ra anh này đi làm nên được phòng Đào tạo miễn điểm danh. Anh chỉ cần nộp bài, không cần online. Hôm ấy trời xui đất khiến thế nào, anh lại online vào lớp Google meet đúng lúc cô xin phép đưa mẫu thân đi bệnh viện. Anh làm hết giờ chiều, nhắn tin hỏi cô ở bệnh viện nào, rồi vượt hơn 13km xuyên tâm thành phố, ship cho cô 2 ổ bánh mì thịt chả cỡ đại. Ổ thứ hai đã được cô giải quyết ngay tối hôm đó, trong lúc mẫu thân vào phòng phẫu thuật xếp xương cổ chân lấp đinh nối chấu.

Cô giáo áy náy vì việc riêng mà bỏ lớp. Thành phố đang có lệnh cách ly không cho phép cô gặp mặt thành khẩn xin lỗi các anh các chị. Cô đã biên thơ vào lúc 10 giờ 29 tối cùng ngày:

Các bạn thân mến,

Cô rất xin lỗi chuyện chiều nay nghỉ gấp quá làm ảnh hưởng đến lịch học của các bạn, đặc biệt là hai nhóm thuyết trình. Mình có thể đẩy lịch thuyết trình sang thứ 6 hoặc thứ 7 tuần này được không? Cô hiểu bất kì chờ đợi nào cũng gây mệt mỏi... xin lỗi các bạn rất nhiều.

Cô đã điểm danh đầy đủ cho lớp mình buổi học chiều nay, nếu các bạn muốn bù một buổi khác thì email lại cho cô nhé.

Thứ 6 này mình học bình thường.

Chúc cả lớp ngủ ngon!

Thân ái,

Cô giáo

10:32 pm

Gửi cô

Xem như đó là cơ hội cho nhóm em chuẩn bị tốt hơn.

Mẹ cô có khỏe hơn không? Mong cho mọi chuyện tốt đẹp.

Chúc cô ngủ ngon!

Trân trọng

Phulvse62980

10:36 pm

Gửi cô,

Dạ nhóm em hiểu và sẵn sàng thuyết trình vào thứ 6 ạ.
Hy vọng mẹ cô không sao và sớm bình phục.

Em chúc cô ngủ ngon.

Datlps62823

12:23 pm

Kính gửi cô,

Em hy vọng sức khỏe của mẹ cô vẫn tốt ạ!

Công việc đôi khi quan trọng nhưng gia đình vẫn luôn là ưu tiên hàng đầu của mỗi người.

Bài thuyết trình tại em vẫn có thể thực hiện vào buổi khác ạ.

Em xin gửi lời chúc sức khỏe đến mẹ cô và mong chân mẹ cô mau khỏi!

Em mong mọi điều tốt nhất đến với cô và gia đình.

Trân trọng,

Thanhtdse62847

Dọc email xong cô đi ngủ.

Thứ 6 học với lớp này, cô nhận được thêm mấy lời hỏi thăm sức khỏe mẫu thân từ các bạn.

**** Lưu ý: Corona không thể tách rời chúng ta.**

OK

Đi dạy năm cùng tháng tận, mây xám trời xanh rồi thì đến lúc mình chỉ ngó cơ mặt các anh các chị là biết được có làm bài tập chưa, hiểu bài không, qua môn khó hay dễ. Rồi dựa vào đấy mà điều chỉnh bài, lượng từ phải nói trong một buổi, ghép chương dạy, cho vài ông qua môn luôn cho rảnh, chưa lại mấy nhân vật kì cựu cùng tiến với cô thôi.

Thời Corona này thì khác hẳn, sau 4 tuần dạy online, mõi của cô giáo càng ê hể vì chỉ ngồi với laptop hết ca sáng sang ca chiều, vận động nhiều nhất là từ bếp vào bàn, từ phòng ngủ lên sân thượng. Buổi học online nào cô giáo cũng chiếu lên màn hình nội dung bài, ghi ra từng dặn dò chi tiết về bài tập, email cho cả lớp bài tập từng buổi để tăng kết nối, và rằng các anh các chị không nhớ cô là ai thì cũng chớ quên bản thân mình là ai trong xã hội lẫn quần virus Covid-19 này.

Tuần 5, ngày thứ 2, giữa học kì online, thiết nghĩ các anh các chị cũng nhận được ít nhất 8 cái email bài tập của cô, thì sản xuất ra một cái tương tự chẳng tốn miếng neuron nào của các anh các chị. Sáng nay cô dạy rôm rả vui

lắm, cả lớp comment nhiệt tình vào ô chat “ok” tươi rói lúc cô giao bài tập.

- Cô đã giải thích bài tập nhóm tuần này rồi nhé. Ai xung phong gửi email chung cho cả lớp bài tập này đi để các nhóm reply vào email nào?

- ...

- Nội dung giống những email trước cô gửi đó.

- ...

- Anh Châu Châu và chị Cào Cào gửi đi, cô chờ!

- Ok cô!

Cô yên tâm để máy đẩy đi uống nước, đi gấp quần áo, đi xếp sách. 10 phút sau, ting ting

- Cô ơi!

- Oi ơi

- Giờ tụi em làm gì hả cô?

- Anh Châu Châu và chị Cào Cào gửi email bài tập cho lớp rồi em reply câu trả lời vào đấy.

- Tụi em có thấy email nào đâu cô?

- Anh Châu Châu và chị Cào Cào ơi ơi!

- Hai bạn đó treo máy rồi cô.

- Sao không nói sớm?

- Dạ em mới vô, sáng giờ rớt mạng.

- ...

Ba chấm quá. Cô nén tiếng thở dài trong lòng, tự tay viết rồi gửi cái email đáng lẽ được ra đời 15 phút trước. Xong đâu đấy, cô xin phép lớp cho tắt Google meet để refresh máy.

Thôi cũng xong buổi học online hôm nay rồi, đi châm trà thiền một chút, phủi sạch phiền não trước khi vào lớp online tiếp theo.

**** Lưu ý: luôn tỉnh táo để biết khi nào ok tức là treo máy.**

Thuyết trình online

Sắp cuối khoá rồi, các anh các chị mến thương của cô giáo mở tràn hi hục học chuẩn bị bài thuyết trình nhóm. Ở lớp học bình thường, nhìn qua thần thái, tướng mạo, nhân dạng của từng nhân vật, cô có thể xướng điểm được phần nào. Giờ thì mọi thứ ẩn ảo hết rồi, chỉ còn màn hình slide và giọng nói văng vẳng như chốn đồng không mông quạnh. Lâu lâu còn bị rớt mạng ngay chỗ quan trọng của bài thuyết trình. Ai oán làm sao!

Sợ internet không hợp tác, làm mất điểm các anh các chị, cô giáo quy định 25% điểm thuyết trình là nộp bài power point và outline chi tiết bài trình bày, định nói từng câu từng chữ gì cứ ghi ra hết, gửi vào email của cô trước buổi thuyết trình 3 ngày. Có nộp bài là có 2,5 điểm. Các anh các chị cũng nhiệt tình linh hoạt thiển ý của cô mà gửi bài đủ cả. Thấy chục chục cái email bay đến, cô mừng lắm thay! Chỉ có vài nhóm mất 2,5 điểm vì gửi email thiếu tiêu đề nên vào thẳng thùng rác, không Dear cô, không Regards cô, không đính kèm bài, đính kèm lộn bài.

Nhận được bài của nhóm nào là cô dành hẳn 30 phút nhận xét góp ý kĩ càng về câu chữ, ý tứ, màu sắc, tài liệu

tham khảo... Đến hôm thuyết trình cứ thế mượn mà chạy bài thôi. Chấm online cũng không khó mấy:

2,5 điểm: nộp file power point qua email trước ngày thuyết trình

5 điểm: thuyết trình đủ nội dung yêu cầu trong thời gian quy định

2,5 điểm: hỏi đáp (lớp hỏi nhau, 0,5 điểm/câu. Cô chỉ hỏi 1 câu/nhóm, nếu không ai hỏi gì coi như bài trình bày không rõ và không thu hút. Làm thế này lớp vừa chịu nghe bài của bạn, cô vừa không mang tiếng ghim học trò).

Thế mà, đến hôm trình bày:

- Sao phần này cô đã góp ý là bỏ rồi mà còn để đây hả bạn? Phần này có liên quan đến chủ đề đâu?

- Vậy hả cô? Chắc em quên.

- Cô hỏi phần B nhé!

- Ủa cô, phần đó cô kêu thêm tài liệu tham khảo, em tìm hoài không thấy tài liệu, em bỏ luôn rồi.

- Sao lại dùng Wikipedia làm tài liệu tham khảo vậy bạn?

- Em search tài liệu toàn ra wiki không à cô!

Chấm bài online tưởng ngon ăn mà cũng hơi tồi, ức chế hơn offline vì không thể đập bàn dậm chân trừng mắt thể hiện quan điểm cá nhân.

...

Trời xui đất khiến mấy môn cô giáo dạy đều giảng bằng tiếng Anh, tài liệu và đề thi bằng tiếng Anh. Cái thứ ngôn ngữ trời đánh thánh vật này được thần thánh phương nào phong ấn vào làm ngôn ngữ chính trong học quán, đã làm không ít sĩ tử lệ rơi máu chảy. Khi các anh các chị phát giác ra cô giáo mang quốc tịch Việt Nam và nói tiếng Việt như tiếng mẹ đẻ thì 80% y như rằng đòi đặt câu hỏi bằng tiếng Việt, trả lời bằng tiếng Việt, thuyết trình bằng tiếng Việt. Thế mà, từ khi học online, không đưa mặt lên trực tiếp thuyết trình nữa, các anh các chị đồng loạt chào đón thử thách quốc tế này đến lạ. Ai nấy trình bày bằng tiếng Anh phần phật không than thở. Thật là hạnh phúc bất ngờ!

Có anh kia thiết tình đến mức khi thuyết trình, thay vì mở slide thì anh mở nguyên cái màn hình Google dịch: ô bên trái tiếng Việt, ô bên phải tiếng Anh. Tay anh gõ vào ô tiếng Việt, miệng anh đọc chữ hiện ra ở ô tiếng Anh. Nề!

*** Lưu ý: chuẩn bị một con gấu bông cỡ vừa,
có gì cấu nhéo nó cho đỡ tức.*

Lựa chọn

Trong tình hình thông báo đến trường hay không đến trường học offline được update mỗi chiều muộn thứ 7, cô giáo và các anh các chị thanh niên vạm vỡ của trường làng cứ ngày ngày cày bài online cùng nhau. Ráng giữ đúng quy trình, quiz, thuyết trình, bài luận, phỏng vấn đầy đủ.

Hôm nay cô có 3 lớp - 8 nhóm thuyết trình. Cô đã pha sẵn một bình café to, kê cái gối tựa lưng êm nhất, nhỏ mắt 2 bên. Cô định vào lớp online lắng nghe chăm chú, phản biện sâu sắc, chấm bài minh bạch.

Ca 1: cô nói tuần sau mới thuyết trình, hôm nay học bài mới mà... tụi em có chuẩn bị gì đâu -> toang

Ca 2: mic em hư rồi cô ơi... nhóm em làm cuối nha cô... mở slide sao vậy cô... -> toang

Ca 3: nhóm nào ra nhóm nấy -> không toang!

Dồng hồ trên laptop báo hết giờ là cô lập tức chuyển nghiệp out ra khỏi Google meet room. Mọi sự hôm nay đã hoàn tất tuy còn nhiều mục chưa hoàn thành.

Dù sao thì cũng mừng quá, kết một ngày happy ending!

Hay mà!

Cách ly xã hội không chỉ dừng lại ở không gian vật lý, nó đồng thời đồng nghĩa với tù túng trong lòng, lạc lối giữa rừng tri thức, tù mù về sự nghiệp tương lai. Lúc này, phim ảnh, nhạc nhẽo, thể thao có tác dụng giải phóng tâm lý tạm thời.

Còn cô giáo, ở nhà nghe nhạc, trồng cây, xem phim, diễn viên mà có lương đều đều, thích quá đi thôi!!!

Cụ thể là cô thích những thứ này này:

1. Hết mềm lòng khi chấm điểm vì không nhìn thấy mặt học trò xin xỏ, chúng xin thì cô lấy cớ rút mạng.

2. Mỡ tăng tràn theo niềm vui lên lớp, mấy bữa thuyết trình y như đi xinê, vừa ngó màn hình vừa ăn. Thành thói biết bao nhiêu.

3. Vai và lưng hết đau vì không phải chạy xe 2 tiếng/ngày, ở nhà tập thể dục đều, khí huyết lưu thông.

4. Da mặt căng mịn đẹp hơn vì không trang điểm, tránh ánh nắng, tránh ánh trắng, tránh ánh mắt sếp.

5. Hết bong gân thần tốc trong hai ngày nhờ vừa dạy vừa chườm đá.

6. Mắt nhìn laptop riết cũng hơi mờ, nhưng mà mờ xưa giờ nên không sao.

7. Không ăn vặt, không uống vặt, không sàng qua sàng lại mua đồ trên đường đi làm về, chỉ ăn đồ lạnh mạnh má nấu ba khen. Ghi điểm tuyệt đối!

8. Lau nhà, dọn phòng, chà toilet liên tục. Yêu nơi mình sống!

Corona can't stop us

Mong ai nấy đều an toàn khỏe mạnh.

Cô email cho lớp, giữ liên lạc thường xuyên với chúng, động viên nhau.

Chúng viết lại động viên cô gấp mấy lần. Hú hồn!

Email subject: Corano can't stop us!

To my dearest students,

Words cannot say my big sincere thanks to you of attending our online classes regularly.

Your mature reaction to the fact the school is closed and class is online really amaze me, as much as the considerable effort and seriousness you have showed in reply-homework.

Again, thank you very much and please raise your beautiful spirit high as always!

Take care and look forward to seeing you soon in our campus.

With love,

Ms. Cô

Email subject: Let's go through this time!

To my programming minds and beautiful hearts,

It is hard to choose any word to express how much I appreciate your consistency in learning and mature behaviour toward the fact that school is closed and class is run online.

Your regular attendance and interaction during the slots mean so much to me, to keep my on-lesson-mood high and believe in magical human connection. Thank you truly!

Let's stay bold to go through this hard time as life still goes on regardless what the virus is doing around the world.

Praying to your health and looking forward to our real class in D9.

With love,

Ms. Cô

Email kết lớp gửi lúc 3 giờ 03 chiều

Email subject: Thank you & Good luck!

To my dearest students,

Time does its job well of turning boys into men, but it does not always pour enough kindness into a man's soul which you are already full of.

Noone had known this semester would turn out like this, you have handled it with strength.

Your surprising welcome attitude has pulled me over the undermotivated days, both in teaching and life.

With love

Ms. Cô

P/S: time gets lost sometimes and brings a boy into L.T.P. - the muscular cutie.

Các bạn trong lớp đều viết email trả lời trong ngày hôm đó hoặc sáng hôm sau. Cô đã đọc và thương hết. Xin phép để vào đây hai email đại diện.

Dear Miss,

I can't express how much fun we had throughout this class with everyone. Everything played out better than I expected and it could not have worked out so nicely without your enthusiasm and support.

As a student in the final year, I truly treasure the memories made and I hope to see you again in the near future.

Wish you all the best in your path!

Best regards,

Vuphse63200

Dear class,

The 2020 semester is about to come to an end. I want to express my gratitude for all your enthusiasm and hard work that make every lesson so enjoyable.

Being a member of this class has provided me with invaluable experiences. Although studying online has its demerit for lack of face-to-face interaction, your active contribution for each lesson has made the best of it. I have learned how to express my opinion as well as respect the point of view of others.

During the last few weeks, there were so many challenging assignments and projects we had to face. There was time I felt tired and discouraged, but your positive attitude gave me strength and confidence to overcome it all. I have learned a lot from your professional way of dealing with a problem and producing the best outcome.

Time flies, but the memories collected along the way will remain. I wish you all the best of luck for your upcoming final exam. Again, thank you for the precious memories that you have shared with me.

Sincerely,

Andtpse62827

Tự dung làm bạn cùng lớp với nhau mấy tuần vài tháng, lâu lâu chỉ được nghe giọng loáng thoáng, diện kiến qua loa, nhưng mà trong cõi hồng trần, giữa vô vàn cát bụi, lướt qua nhau là hữu duyên. Hãy trân trọng!

Kết lớp gửi điểm xong, máy còn mở, Google meet còn on, lòng cô lặng xuống.

*** Lưu ý: lớp Nghiệp vụ Sư phạm không có nói
là mỗi năm kết lớp cuối học kì 3 lần,
mỗi lần sẽ bị trống vắng trong lòng mấy ngày.*

Tốt
nghệ

Tôi cảm thấy mình như nhà leo núi đã cố gắng hết sức và đấu tranh hết mình... và rồi thực tế lạnh lùng ập đến: giờ đây, khi thử thách chinh phục đỉnh cao mở ra trước mắt, nhà leo núi này không phải thật sự leo lên tới đỉnh ngọn núi cao nản lòng đó - mà anh ta còn phải sống sót trở về.

Trên bục giảng - Brad Cohen & Lisa Wysocky

Cái gì cũng dám

Hành lang lầu 3
4 giờ chiều

Cô giáo sửa bài báo cáo bằng tiếng Anh cho một nhóm đồ án. Cô ngồi với anh nhóm trưởng. Anh nền nã lịch thiệp nên được các thành viên tin tưởng biệt phái đi làm việc với cô. Anh mặc quần jean xanh không rách, somi trắng vải gân xịn, kính cận, tóc xoăn nhẹ cổ điển, mặt sáng, dáng xinh, ăn nói nhỏ nhẹ.

- Máy bạn đối diện ồn quá, cô không tập trung đọc được.

Anh trưởng nhóm đồ án liền cất bước qua chỗ mấy anh cao to lực lưỡng bên kia 3 cái bàn thì thăm gì đó. Cô giáo không dám ngẩng đầu lên nhìn. Chưa đến một phút sau, cô chỉ nghe được hai câu ngắn gọn thế này:

- Máy dám?

- Giờ cái gì tao cũng dám!

Câu nói ấy khē mà rõ từng chữ như lời nguyện phù thủy với âm hưởng quý sú. Quyết tâm đập đồ án của anh

trưởng nhóm vô hình nhưng ai cũng cảm nhận được lửa quyết ra trường của anh ngùn ngụt trùn lên cái hành lang nắng gắt nóng nực. Rồi cô giáo nghe một giọng trong nhóm làm ồn - chắc là trùn - bảo mấy anh kia, hậm hực bất lực:

- Di đi, nó đang làm đồ án.

Không tới 20 giây sau, cái hành lang im phăng phắc như đêm đông miền quê Bắc Bộ heo lánh, đến ếch cũng không dám há mỏ ý kiến.

Không biết anh trưởng nhóm nhẩn nhủ cái chi chi mà mấy anh cao to lực lưỡng kia đi khuất dạng không mấy may ngoài nhìn. Cô giáo cầm mặt cố giữ hơi thở đều, tiếp tục sửa lỗi chính tả và ngữ pháp và chấm phẩy cho bài báo cáo của anh, tuyệt nhiên không dám nghĩ đến bất kì cái gì khác.

Đồ án

Để hạ sơn học quán này, đồ đệ phải cùng nhau hoàn thành một bài tập thiệt là hoàn chỉnh, gọi là đồ án tốt nghiệp, trong đó thể hiện hết tuyệt chiêu tuyệt kỹ tuyệt tác thu gom nhật lục bốc hốt ở đây trong những năm tháng qua. Còn sư phụ thì kính cần ngồi vào một hàng ghế đối diện gọi là hội đồng chấm đồ án. Để ngồi vào đây không dễ, để đồ đệ cùng đồng đạo cho ngồi tiếp học kì sau càng không dễ, quý sư phụ cần có bản sắc riêng.

Sau khi đồ đệ trình bày đồ án ngắn gọn trong nửa tuần nhang, hội đồng bắt đầu đặt câu hỏi, tùy duyên tiền kiếp, nghiệp nặng nhẹ của mỗi người mà xuống tay. Sư thúc sư bá, đại huynh đại tỉ, bình thường đi lại trong hành lang học quán thôi cũng đã phần phật khí chất, mỗi lớp một người thôi đã đủ trấn áp mấy chục tiểu yêu. Giờ vào đây, năm vị sư phụ cấp cao tụ lại, khí lực dồn chung, tử khí dâng trào. Không khí cô đặc, cuộn tròn, ngưng đọng không gian thời gian.

Số là không phải ai sinh ra cũng nặng nghiệp, nhưng đến mức ngồi hội đồng chấm đồ án chắc chắn nghiệp không nhẹ. Tương truyền chịu khó ngồi chấm đồ án là cách

giải nghiệp vô cùng hay. Ít thì hết cảm ho, sổ mũi, nhức đầu; nhiều thì tránh được tai nạn nghề nghiệp, tránh bị sinh viên thả thính, tránh bị bóc phốt trên mấy trang mạng xã hội của sinh viên.

Cơ mà không phải ai sinh ra cũng biết ngồi hội đồng, ngoài lên đồ đảng hoàng, ngồi nghiêm nghị hàng giờ liền, còn phải đặt kha khá câu hỏi cho đồ đệ nữa. Yêu cầu câu hỏi đại khái thế này: không quá khó đánh đố học trò nhưng không được quá dễ mang tiếng chất lượng đào tạo thấp; không quá dài tốn thời gian nhưng không quá ngắn làm người nghe không hiểu; vừa thể hiện chuyên môn sâu vừa bao trùm kiến thức nền tảng.

Cô giáo biết phận mình sớm muộn cũng phải vài phen ngồi vào cái ghế chấm đồ án ấy, không thư kí ghi chép biên bản thì cũng là thành viên Hội đồng. Cô đã sớm chuẩn bị cho việc này, chịu khó dày mặt đi dự không ít buổi bảo vệ đồ án các ngành, ngành mình và ngành người. Xin ghi ra đây các kĩ thuật đặt câu hỏi thu nhặt được để tự ghi nhớ, phòng khi cần còn tỏ ra nguy hiểm:

- Hỏi khái niệm: khi đề từ trình chiếu sản phẩm đồ án trên slide, nhặt lấy hai chữ cơ bản nhất rồi lật sau đến lượt mình đặt câu hỏi thì khẽ xoay nhẹ người trên ghế, ngồi thẳng lưng, yêu cầu đề từ lật lại slide có chữ ấy và hỏi “định nghĩa hai chữ ấy là gì?”. Ví dụ hỏi đề từ kinh tế “marketing là gì?”. Câu hỏi căn bản thô thiển này tuy thực sự thô thiển nhưng rất hóc búa cho các đồ đệ. Khi chúng đã đứng đấy

làm đồ án, công phu luyện tập hàng ngày lên đến trình độ cao nhất định, đã qua chuyên ngành 1, chuyên ngành 2, thực tập, 3 lớp vovinam,... tuy chưa thượng thừa nhưng đã qua cơ bản từ lâu. Hội đồng hỏi câu này khác nào bắt chúng lật lại ngăn trí nhớ mấy năm trước từ thời học kì 1.

- Hỏi scope: tìm sự khác biệt trong scope - quy mô đồ án với giải pháp mà đồ án đưa ra, xem có trùng nhau, lớn hơn, nhỏ hơn, lệch xiu thì làm lại; nặng hơn là sai scope, dù cả bài có mượt mà đến đâu cũng xác định bảo vệ lại vào tháng sau.

- Hỏi về sự trùng khớp của phần mô tả vấn đề với phần giải pháp.

- Hỏi về sơ đồ tại sao chỗ này nối với chỗ kia? Nếu tôi bỏ cái nối đó có sao không? Nếu tôi nối thêm một đường nữa thì chuyện gì xảy ra?

- Hỏi đã có nhà cung cấp giải pháp nào tương tự trên thị trường chưa và giải pháp của đồ án tốt hơn cái có sẵn trên thị trường ở chỗ nào?

- Hỏi tại sao đồ án này khả thi?

- Yêu cầu đồ đệ giải thích lại tường tận một slide trình bày ít chữ ít hình nhất.

Cuối cùng, không thể không nhắc đến câu hỏi cân mọi loại não và khơi gợi đột phá cho đồ đệ qua bao mùa bảo vệ đồ án: *Em chắc không?*

Thực ra, cuộc đời vốn là một sân khấu lớn, Hội đồng cũng chỉ muốn đồ đệ nhìn rõ cuộc đời thêm tí xíu theo tinh thần Sherlock Homes “Thế giới đầy những điều hiển nhiên mà không ai chịu để mắt quan sát.”

Review đồ án

Mùa đồ án tốt nghiệp này có khá nhiều chuyện thú vị xảy ra, bi bi hài hài. Chuyện mình thấy hài thực chất là bi, chuyện mình thấy bi thì nó chính là bi.

2 tuần trước ngày bảo vệ đồ án tốt nghiệp chính thức trước hội đồng, học quán tổ chức review đồ án chéo - sự phụ nhóm này review nhóm kia - để giúp các đồ đệ kịp thời phát giác chỗ sơ hở của đồ án, còn kịp sửa chữa nó lành lặn.

2 giờ chiều, trời nắng chang chang, không một ngọn gió, cây không thêm lay, lá không thêm rụng.

Nhiệt độ trời là 38°C.

Nhiệt độ phòng là 24°C.

Thân nhiệt nhóm thanh niên đứng đó bảo vệ đồ án đáng ra là 37°C, nhưng người lạnh như đá, người nóng như lò. Tùy cơ địa.

Sau 20 phút cho nhóm đệ tử trình bày, 10 phút vấn đáp phản biện, ý tưởng bay qua bay lại. Sư huynh nghiêng người chút xíu tầm góc 5 độ về phía trước, giọng trầm như mọi ngày:

- Tui hỏi cái này ...

Một vị huynh đài khán giả ngồi dưới nghe thôi mà căng thẳng quá, lỗ tay làm rớt cây bút 12k.

Sư huynh gục gặc đầu...

3 giây sư huynh pause lại thăm thăm như lỗ đen vũ trụ.

- Nói gì quên rồi ^^

Lại 3 giây pause nữa, lỗ đen vũ trụ tiếp tục thăm thăm.

- Tui tính hỏi phần này đưa ra thực tế có dễ dùng không?

- Dạ có!

Nói đoạn sư huynh đưa nhẹ ngón tay lên chưa chạm cằm thì câu trả lời của anh đồ đệ sắp ra trường đã thay đổi:

- Dạ không!

Không ai hiểu lý do tên tiểu tử này đổi ý là gì, chỉ là nói có thành không, nói đen thành trắng.

Câu tiếp theo sư huynh nói thì ai cũng đoán được:

- Không dùng được thì làm lại cái khác đi!

Đến đây, một nhóm cuộc đời thay đổi, cụ thể là một nhóm 4 cuộc đời.

Cảm ơn em!

Hôm nay rất quan trọng.

Hôm nay em tốt nghiệp.

Có một người mập ù ngồi đây vừa ghi nhật ký vừa khóc.

“Cảm ơn cô!” là đã dạy xong...

“Chúc mừng em!” là đã học xong...

“May mắn nhé!” là không gặp nhau nữa...

Vui mừng đã hết một chặng đường gian nan. Môi trường giả định này có rất nhiều gian dối, thời gian thì hạn hẹp, không thể phủ định sự trì trệ nông cạn yếu kém của nó, nhưng nhất quyết phải khẳng định công sức và nỗ lực tìm lẽ phải cuộc đời của các em. Cùng với niềm vui này là nhớ nhung không đáy. Vui buồn lẫn lộn, tôi tin chúng ta đã hạnh phúc theo cách của riêng mình.

Kết thúc lung linh này là một mở đầu quá rộng lớn cho tất cả chúng ta. Cho em thực sự bước ra cuộc đời em làm chủ - không có danh sách môn lập sẵn, không có thời khoá biểu thúc ép, không có thầy cô hò hét. Cho tôi bản lĩnh đối

mặt với doanh nghiệp để giới thiệu sản phẩm của mình, bên vực điểm mạnh và thành thật thông báo điểm yếu của chúng. Cho phụ huynh một lần nữa buông tay trong tự hào lẫn thấp thỏm nhìn đứa con nhỏ xông vào cuộc đời to.

Thôi thì đăng nào cũng xong, hết lớp phải về, lơ la mải không thể thanh minh, muốn nâng điểm không còn cơ hội, muốn mời một ly cafe cũng không ai ở lại uống.

May mắn nhé!... và cảm ơn EM.

Gửi riêng tình yêu bé nhỏ của cô

Em tốt nghiệp rồi xa cuộc sống hàng ngày của cô rồi,
Cảm ơn em đã xuất hiện nhé!

Vẫn câu cũ:

...

Nếu có ngày buồn rầu đau đớn
Trong âm thầm em hãy gọi tên lên
Và hãy tin còn đây một kỉ niệm
Em vẫn sống trong một trái tim.

(Một chút tên tôi đối với nàng - Puskin)

Lời cảm ơn!

Cô giáo chân thành cảm ơn song thân phụ mẫu, nhất là cái gót chân bung mấu của mẹ đã bắt cô giáo viết tiếp nhật ký trong những ngày chăm mẹ.

Cảm ơn bố-nghịên-làm-việc. Nhìn bố làm việc đêm hôm mà cô giáo ngại không dám ngủ sớm, quyết tâm viết lách gửi bản thảo đến nhà xuất bản.

Cảm ơn các anh chị trong nhà xuất bản luôn vui vẻ chào đón cô mỗi lần đến chơi và rất kiên nhẫn với cuốn sách này từ bản thảo đầu tiên.

Cảm ơn Sóc, Thỏ - fan cứng của dì.

Cảm ơn đệ tử Huế thả tim không sót một post nào của cô.

Cảm ơn quý anh chị đồng nghiệp chấp nhận em.

Cảm ơn sếp cho em việc làm đều đặn.

Cảm ơn lễ tốt nghiệp cho tôi một khoảng trống khi các em rời trường. Hàng ngày trong lớp, tôi cứ mong chúng học xong...

Cảm ơn học trò yêu dấu của cô đã làm bài rất nhiều. Bài luận 10%, thuyết trình 20%, dự án 30%... trong môn học bé xiu này. Bài tập đối với em là một cột điểm, đối với cô là cả sự nghiệp của cô.

Mục lục

❖ Lời giới thiệu.....	5
❖ Lời mở đầu.....	7

TINH THẦN ĐẠI HỌC

❖ Kính thưa!	10
❖ Cô đơn.....	12
❖ Bé.....	14
❖ FA là cái gì thế?	18
❖ Trò đùa	20
❖ Quiz	21
❖ Quán tưởng.....	22
❖ Đề xuất.....	25

BẢN KHOẢN

❖ Bản khoản 1.....	28
❖ Bản khoản 2	29

❖ Bản khoản 3	30
❖ Bản khoản 4	31
❖ Bản khoản 5	32
❖ Bản khoản abc.....	33
❖ Bản khoản xyz	34

CUỘC SỐNG MÀ

❖ Rất vui được gặp bạn!	40
❖ Chị hiểu hông?	42
❖ Tuổi tác chỉ là con số	43
❖ Những pha email đi vào lòng đất	45
❖ Những chàng trai ngẫu lòi đi thi	46
❖ Câu chuyện ở bãi xe	48
❖ Chênh lệch.....	49
❖ Trưởng thành	52
❖ Chẳng cũng khoái ru	54

THUYẾT TRÌNH CÓ GÌ VUI

❖ Thuyết trình thì làm sao?	58
❖ Hỏi - đáp	61
❖ Mini talk	65
❖ Cái kết Volka.....	72

NHỮNG NHÂN VẬT ĐẶC SẮC

❖ Chị Kim	76
❖ Anh Mộc	79
❖ Chị Thuý	81
❖ Anh Hoả	83
❖ Anh Thổ	88

SƯ HUYNH Ở KHẮP NƠI

❖ Người ngoài	92
❖ Phòng vấn	93
❖ Định hướng	95
❖ Canh thi online	97
❖ Bài tập nhóm	99
❖ 29%	101
❖ Chân nhân bất lộ tướng	103

SẾP

❖ Hỏi xưa - bây giờ	108
❖ Cafe giải quyết mọi thứ	110
❖ Tiền bối	112
❖ Chiêm nghiệm	114

COVID-19

❖ Nào ta cùng nhào lên mạng.....	118
❖ Trong một diễn biến khác	120
❖ OK.....	134
❖ Thuyết trình online.....	137
❖ Lựa chọn	140
❖ Hay mà!.....	141
❖ Corona can't stop us.....	143

TỐT NGHIỆP

❖ Cái gì cũng dám	150
❖ Đồ án	152
❖ Review đồ án	156
❖ Cảm ơn em!	158
❖ Gửi riêng tình yêu bé nhỏ của cô	160
❖ Lời cảm ơn!	161

“Có lẽ chúng trẻ và chúng dư
năng lượng và chưa biết tính
toán. Chúng cứ vô tư cho free
những nét đáng yêu quý giá cho
người dùng. Cô tin chúng sẽ
không bao giờ tính toán gì đâu,
hơn hai mươi tuổi thì tính cách
định hình rồi mà. Do bản chất
chúng tốt lành sẵn. Hôm nay
chúng chọn tốt lành với cô”.

(Trích nội dung sách
Nhật ký cô giáo - Học kỳ hè)

“

Cô định vào lớp online lắng nghe chăm chú, phản biện sâu sắc, chấm bài minh bạch.

Ca 1: Cô nói tuần sau mới thuyết trình, hôm nay học bài mới mà... tụi em có chuẩn bị gì đâu => toang

Ca 2: Mic em hư rồi cô ơi... nhóm em làm cuối nha cô... mở slide sao vậy cô...? => toang

Ca 3: Nhóm nào ra nhóm nấy! => không toang!

Đồng hồ trên laptop báo hết giờ là cô lập tức chuyển nghiệp out ra khỏi Google meet room. Mọi sự hôm nay đã hoàn tất tuy còn nhiều mục chưa hoàn thành.

Dù sao thì cũng mừng quá, kết một ngày happy ending!”

(Trích nội dung sách
Nhật ký cô giáo - Học kỳ hè)

ISBN: 978-604-335-119-4

Giá: 23.000đ